

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

~~~~~
Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 11.   V Celovcu 15. novembra 1882.   XXXI. tečaj.

Pridiga za I. adventno nedeljo.

(Čveterni prihod Gospodov; gov. J. A—st.)

In tedaj bodo videli Sina človekovega
priti na oblaku z veliko oblastjo in
častjo.“
(Luk. 21, 27.)

V v o d.

Danes obhajamo prvo adventno nedeljo; ž njo začnemo novo cerkveno leto, in sv. katoliška cerkev nam spet poslednjo sodbo stavi pred oči, zakaj pri vsemu svojemu djanju in nehanju moramo misliti na svoj konec. Veliko tavžent se jih bo to leto preselilo v hišo večnosti; kdo ve, ali to leto ne bo tudi nam smertna ura vdarila. Zato z novo gorečnostjo v tem letu Bogu služimo, in za svojo neumerjočo dušo poskerbimo. Posebno pa si sveti adventni čas v prid obrnimo, in se pridno pripravljajmo za rojstni praznik svojega Zveličarja; zakaj tisti Kristus, ki ga bomo čez malo tednov revnega in zapuščenega v Betlehemski štalici premišljevali, tisti Sin človekov bo enkrat spet prišel, in videli ga bomo priti na oblaku z veliko oblastjo in častjo. — „Glej, pravi Gospod, jes pridem, in moje plačilo je z menoj.“ In kakošno plačilo nam bo takrat prinesel? Življenje ali smert? Blagoslov ali prekletstvo? — S kakošnim pozdravljenjem nas bo takrat pozdravil, kedar bo spet prišel? Pridite vi požegnani“ ali pa „Poberite se od mene, vi prekleti?“ Kakor ga mi pri njegovem prihodu na zemlji sprejmemo, tako bo tudi njegovo pozdravljenje, kedar bo sodit prišel. — Sv. cerkev nam v tem času čveterni advent ali prihod Gospodov v spomin sklicuje in kakoršen bo prvi in drugi prihod, tak bo tudi tretji in četerti.

Pervi prihod Gospodov na ta svet, ali Kristusovo rojstvo.
 Drugi prihod v človeške serca s posvečujočo gnado.
 Tretji prihod k posebni sodbi.
 Četrti prihod k vesoljni ali poslednji sodbi.
 Pervikrat, pravi sv. Bernard, je prišel k nam, drugič pride v nas, tretjič in četrtič zoper nas.
 Pervikrat je prišel v mesu nas odrešit.
 Drugič nas obišče s svojo gnado nas posvetiti.
 Tretjič bo prišel precej po naši smrti vsakega posebej sodit.
 Četrtič bo prišel na oblakih vse ljudi sodit žive in mrtve.
 O tem čveterem prihodu Jezusa Kristusa hočem vam danes kaj več povedati; pripravite se!

Razlaga.

1. Pervikrat je prišel Jezus na svet, da nas odreši. Pred 1882 leti je bil v Betlehenskem hlevci od Marije prečiste Device rojen. Ta prihod je Bog Oče že v paradizu napovedal, ko je kači rekel, da Eden od žene rojen jej bo glavo sterl. Celih 4000 let je človeški rod čakal na tega svojega Odrešenika, da bi ljudi odrešil od zmote in pregrehe, od satana in pekla. Pobožni ljudje stare zaveze so nepremakljivo verovali, da Odrešenik, kterega jim je Bog obljubil, bo gotovo enkrat prišel na svet, in te vere so terdno držali, dasiravno se je njegov prihod za toliko tavžent let zategnil. Mi pa, ljubi moji! dobro vemo, da je Odrešenik že prišel na svet, in mi ga vsakdan v zakramentu presv. Rešnjega Telesa še celo vidimo. Takrat tedaj, kedar tvoje oko Sina božjega v podobi kruha zagleda, takrat je čas, da živo vero obudiš, da svoji duši rečeš: O duša moja, moli tistega, kterega so očaki in preroki, kralji in ubogi tako serčno in skoz toliko tavžent let videti želeli, in ga vendar niso videli. Moli tistega, ki so ga nebeški angeljci v Marijnem naročji molili, kterega so molili tam v Betlehenskem hlevci pobožni pastirji, sveti kralji iz daljne jutrove dežele. Takrat govori k njemu: O moj Jezus! s tisto ljubeznijo, s ktero si prišel iz nebes doli v deviško naročje svet odrešit, pridi tudi v moje grešno serce ga rešit grešnih vezi.

Pravični stare zaveze se pa niso samo z nepremakljivo vero, ampak so se tudi z nepremakljivim zaupanjem pripravljali na Odrešenikov prihod, in to zaupanje jim je dajalo tolažbo v njih nadlogah. Z milimi prešnjami, in zdihtljeji so klicali k Bogu, da bi Odrešenik kmalo prišel. Pa ga vendar niso videli. Mi pa vemo, da Odrešenik je že prišel, in naše oči ga smejo gledati v skrivnosti presv. oltarskega zakramenta. Zato pa tudi terdno zaupajmo v njega v vseh dušnih in telesnih potrebah. Posebno vi, ki ste revnega in nizkega stanu, morate se in smete ta sv. adventni čas z veselim zaupanjem k njemu obračati, zakaj revne ljudi Jezus posebno ljubi; revnim

ljudem je bilo njegovo rojstvo najprej oznanjeno; revni pastirji so ga prvi molili v Betlehenskem hlevci. Ravno zato je hotel v hlevu v taki revščini rojen biti, da bi vam bil njegov izgled v tolažbo v vašem terpljenji in nadlogah. S terdnim zaupanjem zdihujte in prosite, kakor stari očaki: „Rosite nebesa od zgoraj doli — dežite oblaki Pravičnega; odpri se zemlja, in rodi nam Zveličarja.“ (Iz. 45, 8.) Odprite mu svoje serca, da va-nj gre, in v njem prebiva s svojo milostjo.

2. Drugič pride Jezus s svojo milostjo v naše serca. In kako rad bi Zveličar prišel k nam v našo dušo, da bi v nas prebival! Vedno hodi okoli, in terka na vrata slehernega serca, in prosi, da bi se mu odperle, in govori k vsaki duši, in jej ponuja zaklade svoje milosti! — „Glej, tako govori z božjo ljubeznjivostjo, glej! stojim pri vratih in terkam; ako moj glas poslušáš, in mi vrata odpreš, pojdem noter k tebi, in bom s teboj večerjal, in ti z menoj.“ (Razod. 3, 20.)

Jezus želi v naše serca priti, zato je na svet prišel in enkrat rojen bil, da bi brez števila velikokrat zopet rojen bil v sercih svojih. Pa kako mu hočemo pot pripraviti v svoje serca, kako hočemo sami sebe za vredno prebivališče njegovega božjega veličastva narediti? „Vse pota Gospodove so milost in resnica,“ (Ps. 24, 10.) in po teh čednostih si moraš prizadevati, da bo Jezus k tebi prišel, in pri tebi prebival. S čem so si mnogi svetniki zaslužili, da so Gospoda videli v podobi berača, in mu stregli? S svojo usmiljenostjo proti revnim. Zato ljubi kristjani, kolikokrat postaran ali bolehen revež, ki si ne more nič več sam kruha prislužiti, na tvoje vrata terka, misli si, da Kristus sam pred tvojimi vratmi stoji in za dar prosi, in mu z veseljem dar podeli. — Imaš starega očeta, staro mater, bodi jim dober in usmiljen, spomni se, koliko dobrega si od njih prejel, zato daj in privošči tudi svojim staršem kosec kruha, in ne zaderžuj jim, kar si obljubil in kar si dolžen. Kar jim dobrega ali hudega storiš, to je vse pri Bogu zapisano, in Bog te bo zato poplašal ali pa poštrafal. — Tebi pravi tvoja vest, da bi greh zapustil, da bi se une hiše, une osebe ogibal, misli si, ljubi mali Jezus stoji zunaj, in prosi, da bi ga pustil noter v serce. Ali oh! kolikrat se božjemu Zveličarju godi, kakor pri njegovem rojstvu v Betlehemu, kjer v Betlehenskih hišah ni bilo nobenega prostora za njega! Kolikrat ga tudi ti odganjaš, da ne more noter priti v tvoje serce, ker je napolnjeno že z drugimi gosti, s pozemeljskimi nečimernostmi, z napuhom, z maščevavnostjo, z lakomnostjo in nečistostjo. Ti nesnažni gosti vso hišo zasedajo in vse serce napolnujejo, in tako za tvojega ljubega Jezusa tudi najmanjšega kotička v tvojem sercu ni! Oh, kdo bi s svetim očetom Bernardom ne tožil in ne jokal, da ker so stari očaki tako silno in neprenehoma po Odrešenikovem prihodu zdihovali, mi revni ljudje pa v svoji mlač-

nosti in merzoti clo nobenega veselja nad njegovo pričujočnostjo ne pokažemo!

„Vse pota Gospodove so milosti in resnica.“ Hočeš torej, da Gospod k tebi in v tvoje serce pride, mu moraš pot pripraviti ne le z usmiljenjem, ampak tudi z resnico. Ta resnica je pa trojna, namreč prava žalost nad grehi, prava odkritoserčna spoved, pravo zadostenje. Hočeš, da bo Kristus s svojo gnado pri tebi prebival, moraš svojo vest očistiti z vredno pokoro. In kateri čas bi bil boljši za to, kakor sv. adventni čas? Glej, sv. cerkev sleče ta čas ves svoj kinč, ogerne svoje služabnike in oltarje s plavo, spokorno barvo; vse njene molitve med tem sv. časom opominjajo ne le k gorečemu hrepenenju, ampak tudi k pravi žalosti in pokori. Mi smo otroci cerkve, njeni duh naj tudi nas navdušuje, kar jo veseli, naj nas veseli, kar njo boli in žali, naj nas boli in žali. Zato danes, ko sv. advent začnemo, te svete misli ubudi v svojem sercu, obudi duha pokore in zatajevanja, duha molitve in serčne pobožnosti. Vi za svete božične praznike svoje hiše lepo posnažite, dasiravno ljubemu Jezusu na tem ni nič ležeče. Da pa svoje serce očistiš, da ga vredno prebivališče svojemu Zveličarju narediš, to je edino, kar ljubi Jezus od tebe tirja, kaj tega pa ne boš hotel storiti? Po pravici se razserdiš, da nobeden v Betlehemu božjega deteta ni hotel pod streho vzeti, tako da je moral v revnem hlevu rojen biti; ali si pa ti kaj boljši in bolj usmiljen, kakor uni Betlehemski prebivalci, če detetu Jezusu, ki te dni prosi, da bi v tvoje serce prebivat prišel, ne pustiš uhoda, in ga proč odganjaš od vrat svojega serca?

3. Tretjič bo prišel Jezus po naši smerti vsakega posebej sodit. Cerkveni učeniiki so vsi ene misli, da tisti trenutek, ko se duša od telesa loči, in na tistem kraju, kjer se loči, že stoji pred Jezusom, svojim sodnikom.

„Sodnik, pravi sv. Jakob, že stoji pred vratmi.“ (Jak. 5, 9.) On gleda z nebes doli na nas, on vse, kar se v naših hišah in v naših sercih godi, vidi tako na tanjko, kakor da bi videl pri odprtih vratih, on že prihaja dobro poplačat, hudo kaznovat. Te resnice nikar ne pozabimo!

Kedar nas poželjivost v kaki greh vabi, recimo sami sebi: Glej, sodnik že stoji pred vratmi, sodnik, kateri vse oestro kaznuje, sodnik, ki s svojo vsega vidnostjo vse vidi, sodnik, kateri morebiti že tisti trenutek, ko si greh storil, tebe tudi že kaznuje, sodnik, kteremu nikoli in nikjer ne moreš uiti, on stoji pred vratmi, on vse sliši, kar zdaj govoriš, on vse vidi, kar zdaj delaš, on vse ve, kar zdaj misliš. On stoji pred vratmi, in noben trenutek si nisi svest, kdaj vrata odpre, in te nenadama na djanju prime in zasači; on stoji pred vratmi, in ž njim njegova pravičnost, sodba in povračilo. Kako hi se torej mogel prederzniti, tudi v najskrivnejšem kotu kaj hudega storiti? Stopi doli v najglobokejši in temnejši kevder, sodnik

stoji že pred vratmi; zapri se v najbolj skriti hram, sodnik stoji že pred vratmi; poišči najbolj stranske kote v hiši in na polju in v gozdu, sodnik stoji že pred vratmi, on gleda na vse, on opazuje po dnevi in po noči vse tvoje djanje in nehanje, kakor da bi bil nebo in zemljo pozabil, in bi na nič družega ne imel gledati, kakor nate. Vprašam te, prijatelj moj, ko bi ti to vedel, da pozemeljski sodnik stoji pred tvojimi vratmi, ali bi si upal kaj hudega storiti ali govoriti? Gotovo ne, zato ker bi se bal kaznovan biti. Kako pa to, pred Bogom, pred božjim, vsegavednim sodnikom, kateri zares pred tvojimi vratmi stoji in na te gleda, — pred tistim, kateri te ne samo časno, ampak večno kaznovati zamore, se ne bojiš? To je zares žalosten stan, iz katerega nič dobrega ne more priti. Kar človek seje, bo enkrat žel!

4. Četrtič bo prišel Jezus na oblakih neba, namreč na sodnji dan, sodit žive in mrtve. Na ta četrti prihod Kristusov nas prav živo spominja sv. adventni čas. Že od tistega časa, kar je Kristus v nebesa šel — tedaj čez 18 sto let — celi svet pričakuje tega četrtega prihoda Kristusovega. Koliko časa pa bo ta adventni čas še terpel, je le samemu Bogu znano. „Tistega dneva pa, in ure nihče ne ve, tudi ne angelji nebeški, ampak sam Oče,“ (Mat. 24, 36.) pravi Kristus. Kako strašen pa bo ta četrti prihod Kristusov, nam pove evangelje pretečene in danešnje nedelje. „Znamenja bodo na solncu in luni, in zvezdah, in na zemlji bo stiska med narodi zavoljo strašnega šumenja morja in valov. In ljudje bodo koperneli od strahu in čakanja tistega, kar ima čez ves svet priti; zakaj nebeške moči se bodo gibale. In tedaj bodo videli Sinu človekovega priti na oblaku z veliko oblastjo in častjo.“ (Mat. 21, 25.) Takrat bodo vsi, tudi najskrivnejši grehi, ki smo jih z mislimi, z željami, z besedami, z djanjem in z zamudo dobrih del storili, pred celim svetom znani. „Mi vsi, pravi sv. Pavelj se moramo pokazati pred sodnim stolom Kristusovim, da prejme slehern v svojem telesu, kakor je storil, ali dobro ali hudo.“ (II. Kor. 5, 10.)

Glejte, ljubi bratje in sestre, tako strašen bo četrti prihod Kristusov.

Sklep.

Ker je pa strašno v roke serditega sodnika pasti, zato raji v naročje usmiljenega Očeta pribežimo, kateri nam ravno zdaj spet svojo milost ponuja. Zdaj so dnevi zveličanja, zdaj je prijeten čas! Sveti adventni čas je čas milosti, nikar ga ne zamudimo! Obrnimo ga v svoje zveličanje! Pripravljajmo se vredno na prvi prihod Gospodov, na rojstvo Sina božjega; nikar ne pustimo svojega najboljšega prijatelja in edinega rešenika, da bi zastojal pri nas terkal, odprimo — ja darujmo mu svoje serce, saj ga le zato terja od nas, da bi ga posvetil in osrečil. Sprejmimo z veseljem Jezusa v se, in

nikar ga nikoli več ne spustimo, zakaj on sam pravi: „Če kdo v meni ostane, in jes v njem, ta živi vekomaj.“ — Njegov tretji in četerti prihod potlej za nas ne bo strašen; prikazal se bo potlej kakor nebeški ženin, in bo svojo zvesto nevesto — našo dušo — peljal v prebivališče večnega miru. — „Pridi izvoljena moja duša, jes te hočem na svoj sedež posaditi.“ (Vis. pes.) Amen.

Pridiga za praznik čistega spočetja device Marije.

(Kako lepa je deviška čistost in kako skerbno jo moramo varovati.)

„Ena je moja golobica, moja popolna, edina svoje matere, izvoljena svoji porodnici. Videle so jo hčere in jo močno blagrovale; kraljice in stranske žene so jo hvalile.“
(Vis. pes. 6, 8.)

V v o d.

Ni bilo bolj hudobnega ljudstva na svetu, kakor je bilo Judovsko ljudstvo ob času Kristusovega rojstva; vendar tudi med njimi so živele nekatere brumne, bogaboječe duše, ki so zvesto Bogu služile in z gorečimi željami obljubljenega Mesija čakale. Večidel vsi so pa mislili, da bo Odrešenik sveta prišel z velikim veličastvom, kakor mogočen kralj, in skoro vsi so menili, da bo le prav bogata in imenitna med Izraeljskimi hčerami, morebiti hči cesarja ali kakega drugega mogočnega kralja to veliko čast dosegla, da bo postala njegova mati; ali božja modrost je že od vekomaj vse drugače sklenila. — V najbolj zaničevanem kraju Judovske dežele, v majhnem, malo znanem mestu Galileje, in v revni, slabi hišici se je rodila mati Najvišega, je bila spočeta Marija, prečista devica, tista, od katere sv. pismo pravi, da je svetla, kakor jutranja zarja na nebu; da je lepa, kakor bela luna, ki se zmed temnih oblakov prikaže; da je čista in izvoljena, kakor zlato solnce, katerega se veselijo vse stvari na zemlji. Akoravno s kraljevega rodu Davidovega, je bila vendar tako revna, da si je morala s svojimi rokami kruh služiti; ali kakor je bila revna na posvetnem blagu, tako je bogata na čednostih. Čistejša devica, kakor ona, ni nikoli po zemlji hodila, in bolj nedolžno, kakor njo, ni nikoli solnce obsijalo; njeno zlahtno, neomadeževano serce ni drugega pozelelo, kakor Bogu dopasti in v vedni čistosti svoje dni preživeti. Ona je tedaj tista, od katere je sv. Duh že tisuč let poprej govoril: „Veliko je žensk in dekličev je brez števila, vendar le ena bo moja neomadežvana, katolijski cerkvi

najbolj ljuba in pred vsem dopadljiva. Hčere jo bodo videle in jo najbolj srečno imenovala, kraljice in žene bodo njo hvalile.

Zatorej že od nekdaj in še zdaj vsi tisti, kateri želijo nedolžno živeti, praznik čistega spočetja device Marije z velikim veseljem obhajajo, in vsi, katerim je čistost duše kaj pri srcu, Marijo za svojo patrono izvolijo in jo vselej radi častijo. Kako pa jo hočemo bolj častiti, kakor če njeno deviško čistost posnemamo?

Posnemajmo jo torej vsi, bodimo stanu katerega koli; zakaj čistost je Bogu najbolj ljuba, kar vam pokažem v I. delu; toraj jo moramo skerbno varovati, v II. delu.

To je nauk, katerega vam ne morem nikoli zadosti priporočiti; poslušajte ga torej zvesto in pazljivo!

I. del.

Vse, kar je lepega, kar je dragega in imenitnega na svetu pravi sv. pismo, vse je nič proti čisti, nedolžni duši; čista, nedolžna duša pred Bogom več velja, kakor zlato in srebro vsega sveta, in kjer ni čistosti, je vse drugo prazna pena. — Lepe so sicer zvezde na ponočnem nebu in nam se jako svetle zdijo, lepa je tudi luna na jasnem nebu, ki temno noč razsvetljuje; vendar ko zjutraj zgoraj rumeno solnce izza gore prisije, se mesec skrije in zvezde otemniijo; tako je tudi lepo videti poterpežljivega človeka, ki svoje nadloge voljno preterpi in v križih in težavah ne godernja in ne kolne, ampak se v božjo voljo vda; lepo je tudi videti dobrotljivega človeka, ki ubogim rad postreže in je proti revnim usmiljenega serca; vendar lepše kakor vse to, je sv. nedolžnost in deviška čistost, — ta ima pred Bogom največjo vrednost. „Kjer ni čistosti, pravi sv. Gregor, nobeno dobro delo nič ne velja.“

„Mi se umivamo, pravi sv. Bonaventura, svoje roke čistimo, in umazanega človeka z nevoljo gledamo; mi svoje oblačilo peremo in umazanca ne vidimo radi; vino nam ne diši, če posoda čista ni, tudi dobra jed se nam vstavlja, če je skleda vsa umazana; ali mar menite, da bo Bog vaše umazano serce ljubil in vaše omadeževane duše k sebi vzel? Nikar se ne motite, ker le tisti, pravi Jezus, ki so čistega serca, bodo Boga gledali in le nedolžne duše bodo okoli njegovega trona stale.“

Zatorej me poslušajte in dobro zastopite, posebno vi mladenči dekliči! kar sem vam že tolikrat povedal, pa nikoli zastopiti nečete, da se nedolžnost ne zgubi samo takrat, kedar se nečisti greh stori, ampak zgubi se že tudi skoz slabe in gerde misli, če jih s poželjenjem premišljuje in nad njimi veselje imate; zgubi se tudi skoz veliko drugih nespodobnosti, v katere privolite in jih vi morebiti le za majhen greh deržite. — Spomnite se na tistih deset devic,

od katerih nam sv. evangelje pripoveduje. Vse so bile device, in nobena izmed njih ni nič nečistega storila, vendar jih je Jezus le pet za svoje neveste izvolil in na svojo ženitnino vzel, pet pa jih je zavgel in jim rekel: Resnično vam povem, da vas ne poznam.

O koliko takih nespametnih fantov in deklet se tudi med nami najde, kateri še sicer svojega života niso oskrunili, pa vendar imajo vso dušo omadeževano, ker z drugim spolom radi norijo in se ž njim pečajo, po noči okoli vesujejo, se nemarno poljubujejo, objemajo, radi klafajo, in klafarske besede v sercu premišlujejo, pa se še vendar za nedolžne, za deviške štejejo. Oh, kako grozno se go-ljufate! „Vaša luč bo v sredi teme ugasnila, pravi sv. pismo, zapeljivanje bo vaš konec in pogubljenje vaš del.“

„Devica le na to misli, pravi sv. Pavelj, kar je Gospodovega, kakor bi na duši in truplu sveta bila“, ne pa na take grešne kratkočase, od katerih vam lastna pamet pravi, da ne morejo pripuščeni biti. Toraj mladeneč! slobodno se veseliš, in tudi ti devica, si slobodno vesela, če sta svoje devištvo brez madeža ohranila; zakaj nedolžne duše so najzlahtnejši cvet kersčanske cerkve in najlepše veselje jih v nebesih čaka. Vendar če hočete devišči venec neizvenljiv doseči, morate najprej skerb imeti, da svoje serce in svojo dušo čisto ohranite in varujte se vsake zapeljivosti bolj kakor strupenega gada. Ne bojte se, zapeljivcu se zameriti, naj bo kmet ali gospod, reven ali bogat, in ko bi angelj z nebes prišel, pravi sv. Pavelj, in vas kaj gerdega učil, ali kaj nespodobnega od vas hotel, ne smete mu privoliti. Sv. Neža, silno zala in ljubeznjiva, je imela veliko zapeljivcev, med vsemi pa jo je hotel za svojo imeti mlad, lep in imeniten mladeneč, sin rimskega oblastnika. Drage darove jej je na dom pošiljal, pa ona jih še pogledala ni, ampak mu jih je nazaj poslala. In ko je potem sam za njo lazil in postopal, ga je z gerda zapodila in rekla: „Poberi se od mene, sitni zapeljivec, in nikar ne misli, da bi ti devico zmotil, ki je Gospodu vsega sveta zaročena.“

O ko bi si njeni zgled tudi ve, ljube deklice! k sercu vzele, posebno ve, katere od moškega spola denar, rute in druge darove jemljete, gotovo bi še danes vse to nazaj dale, ali sežgale ali pa v ubogajme dale. Kdor vam kaj da, ne da zastonj; vaša nedolžnost pa ni na prodaj in se z denarjem ne da plačati. Le Jezusa ljubite, in njemu zveste ostanite, on je zadosti bogat in vam lahko vse da, karkoli poželite. Napodite vsakega prilizovalca, ki se okoli vas slini, in vojskujte se serčno za deviški venec; če ga enkrat zgubite, ne more vam ga več celi svet poverniti. Kako se pa morate tega varovati, vas bom nekoliko podučil v

II. delu.

„Med vsemi skušnjavami, katere ima človek, govori sv. Avguštín, ni nobena tako huda, kakor skušnjava zoper čistost; vsak

se mora terdno in pogosto ž njo vojskovati in redek je, ki se ne bi pustil nikoli premagati.“ Zatorej, ljubi kristjan! ako čistost ljubiš, varuj se najprej vseh radovednih in nesramnih pogledov in bodi vselej sramožljiv s svojimi očmi. Veliko se jih pritožuje, da jih nečiste misli nadlegujejo, pa nihče se jih ne more čuditi, če pomisli, da hočejo v cerkvi in zunaj vse videti, kar jim ni treba, in tudi nad seboj svojim očem vsako nespodobnost pripustijo. Brumni Job je s svojimi očmi zvezo naredil, da ne bo nič napčnega pogledal; stori tudi ti tako, ako hočeš svojo nedolžnost ohraniti.

Varujte se tudi vseh gerdih pogovorov; zakaj gerdi pogovori, pravi sv. Pavelj, popačijo lepo zadržanje in kdor rad klafarije posluša ali se jim smeje, ni več nedolžen.

Zatorej očetje in matere! kateri imate še nedolžne otroke, ne dopustite nikdar, da bi kdo vpričo njih gerde šale in slabe pogovore imel; ne bojte se njegove zamere in mu pokažite vrata in okna pred njim zaprite. Boljše je sovraštvo, kakor pohujšane otroke imeti; ni se vam treba bati, ko vas tudi nikoli ne bi več pogledal. Tudi družino zaterdite, da ne sme nič takega govoriti, in če vas ne uboga, nikar je pri hiši ne imejte.

O kolikokrat mi je že hotelo serce žalosti počiti, ko sem videl fante in dekleta že v otročjih letih zapeljane, in ko sem jih vprašal, kdo jim je kaj takega povedal, so mi rekli: od hlapca smo slišali, dekla nam je povedala. Zato pa gorje, trikrat gorje taki družini, ki nedolžnost tako pohujša; boljše bi bilo, ko se ne bi nikoli rodila in nikoli ne po zemlji hodila.

Tako in še bolj nevarne so ponočne družbe in ponočno vsovanje. „Kdor temoto bolj ljubi, kakor luč, pravi Kristus, kaže, da so njegova dela hudobna.“ In kdor po noči voglari in se z drugim spolom peča, tistega ima sam peklenšček na verigi. In ženske, ki se po noči moškim glasijo, se ž njimi pogovarjajo in jim odpirajo, storijo smertni greh; nedolžnost pri njih že umira in bo pri prvi priložnosti umerla. Dekleta se večjidel izgovarjajo in pravijo: „Kaj pa je, če govorimo, saj nič hudega ne storimo.“ Ti, ki tako govoriš, nisi več nedolžna; zakaj kdor nevarnost ljubi, pravi Kristus, bo v nevarnosti tudi konec vzel. Vsaka poštena stvar gre zvečer počivat, kdor tedaj po noči k tebi pride, ni pošten in s teboj nič dobrega ne misli. Sicer pa nobena prej ne verjame, kakor še le potem, ko je že zapeljana in ne more več tajiti.

Varujte se tudi — to posebno vam možje in odraščeni fantje rečem — varujte se pijanosti in nikoli črez mero ne pijte; zakaj pijanost in nečistost, pravi modri Tertulijan, sta dva hudiča, ki sta skupaj sklenjena tako, če se človek le enemu vda, ga tudi drugi kmalu zgrabi. In ravno pijanost, ta nevarni greh, je pri vas tako navaden in vas toliko pogubi. Celo ženske, nesramne najemnice, se tako daleč spozabijo, da se z moškimi po oštarijah vlačijo in svojo

nedolžnost zapivajo, Ko ne bi tako obraščene vesti imele, bi se že gotovo poboljšale, ker sem vam to že tolikokrat očital.

Ve druge deklice, ki še niste pohujšane, pa ne posnemajte takih neumnih in ne imejte nobene prijaznosti ž njimi, in pijanega človeka se daleč ogibajte. „V vinu je nečistost, pravi sv. pismo, pijanost in čistost ne gresta skupaj.

In slednjič varujte se nečimernega oblačila, in ne hodite prešerno oblečene po svetu. Dekleta, ki začnejo svojo glavo in svoje truplo lišpati, umetno si lase ravnati in do prevzetnega oblačila poželenje imeti, rade pozabijo, da pred Bogom le čistost serca kaj velja ter zapeljivcem v roke pridejo. Prilizovavcev je namreč zadosti, ki jim pravijo, da so lepe in zale, da jih radi imajo in da brez njih ne morejo biti; one s tem zmotene jim rade verujejo in še le potem svojo zmoto opazijo, ko je že prepozno. Bodite torej vselej ponižno in sramožljivo oblečene, kakor se poštenim dekletom in kerščanskim devicam spodobi; zakaj le ponižne duše Jezus ljubi in le ponižne dekleta si bo za svoje neveste izvolil.

Ljubi fantje in dekleta! katerih še zapeljivi svet ni oskrunil, skerbite torej za svojo nedolžnost bolj, kakor za svoje življenje, — to vas prosim v imenu vaših angeljev varhov, ki pred božjim tronom stojijo in božje obličje gledajo; živite čisto in pošteno, to vas prosim v imenu Marije, prečiste device, ki je ljubeznjiva mati vseh nedolžnih duš. Ona vas bo v svoje naročje vzela, bo na smertni postelji zraven vas stala in vašo deviško dušo v nebeški raj spremljala. Pa tukaj jo zdaj častite, prosite in recite: O od vekomaj izvoljena devica Marija! tebe hočemo ljubiti, tebe hočemo častiti in v nedolžnosti živeti, ti pa nas izroči in priporoči svojemu ljubemu Sinu Jezusu Kristusu. Amen.

Pridiga za II. adventno nedeljo.

(O hudih ali slabih priložnostih.)

83

„Bratje! pošteno hodimo, kakor po dnevu, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne kregu in nehvaležnosti, ampak oblecite Gospoda Jezusa Kristusa.“ (Rim. 13, 14.)

V v o d.

Jeruzalem, od katerega v sv. pismu tolikokrat beremo, nad katerim je Jezus Kristus milo jokal in britke solze točil, ki je svojega Odrešenika in svojega Boga križalo in umorilo, je bilo ne-

izmerno veliko mesto in je štelu blizu dvakrat sto tisuč ljudi. Mesto je bilo zalo in lepo, da mu ni bilo enakega, ljudje pa so bili hudobni in razuzdani, da ne vem, če so bili kje tako. Možje in žene so le po grešnih potih hodili, po svojih željah živeli in niso ne Boga ne svojega bližnjega poznali, in med Jeruzalemsko mladino ni bilo več poštenega mladenča, ni bilo več poštenega dekleta. — Zato je Bog pred njihovimi očmi obudil preroka, da še ni bilo takega na svetu, Janeza Kerstnika, ki je sveto živel, kakor angelj, pa vendar ostro pokoro delal kakor nobeden pred njim ne. V slabem, spokornem oblačilu oblečen je strašno pridigoval, da se je ves Jeruzalem prestrašil. Od blizu in daleč, staro in mlado je k njemu derlo poslušat njegovih božjih nauk in vprašat ga, kaj je storiti tistemu, ki hoče zveličan biti. — In on je vsakemu povedal in ni nobenemu zamolčal: „Delajte pokoro, je rekel, če ne, bote vsi pogubljeni.“

Pokoro delati, tudi nas mati katoliška cerkev vedno opominja, in pokoro delati je zlasti zdaj v adventu vsakega kristjana sv. dolžnost. Ali težko je pokoro začeti, grenko je pokoro delati in silno redko je v pokori stanovitno ostati. Zato vam hočem danes povedati:

I. da mora tisti, ki se hoče spokoriti, vse hude priložnosti zapustiti in vse grešne zveze raztergati, in

II. da tisti, ki po storjeni spovedi spet v poprejšnje družbe zahaja in pregrešo znanje nadaljuje, ni bil pravi spokornik in ni dobil vredne odveze.

Preden pa vam to začnem razlagati, prosim vas, da me po navadi zvesto poslušate!

I. del.

Kdor želi pokoro delati, mora najprej vse grešne priložnosti zapustiti in vsako slabo znanje raztergati; kdor tega ne stori, temu naprej povem, da bo slabo spoved storil in ne bo vreden odveze grehov; on lahko enega ali drugega spovednika goljufa, ali pred Bogom je njegova odveza prazna in spovednikov križ nima nobene vrednosti. To nas uči sv. pismo in nam pove zdrava pamet.

Kdor preblizu ognja pride, se osmоди, kdor po blatu hodi, se omaže, in kdor radovoljno v slabe priložnosti zahaja, bo v njih grešil in konec vzel. Bolj zastopno, kakor Jezus Kristus, pač tega nobeden ne more povedati. „Če te roka ali noga pohujša, pravi, odsekaj jo in od sebe verzi; zakaj boljše je, da z eno roko ali z eno nogo v nebesa prideš, kakor da bi bil z obema rokama in z obema nogama v pekel veržen. In če te oko pohujša, izderi ga in od sebe verzi, zakaj bolje je, da z enim očesom v nebesa prideš, kakor da bi bil z obema v večni ogenj veržen.“

To so zlata vredne besede in zaslužijo, da bi jih na svojih rokah zapisane imeli, da bi jih na svojem čelu nosili in da bi se jih vsako jutro in večer spomnili, tedaj bi veliko menj greha sto-

rili in bi veliko ložej svojo dušo zveličali. Če se v kakošni službi znajdete, kjer nobene lepe besede ne slišite, kjer vas v tatvino ali nečistost napeljujejo, idite takoj od hiše, prej ko je mogoče; ako tega ne storite, niste vredni odveze grehov in ne morete prave pokore delati. Če imate gerdo, nesramno znanje z drugim spolom, ali morebiti celo ponočno shajanje, ne hodite k spovedi, dokler ne daste slovo temu znanju, zakaj vi ne morete dobre spovedi opraviti in na pokoro še misliti ne morete. Če v take hiše ali družbe zahajate, kjer nespodobno kvantajo in bližnje in sosede opravljajo, odpovejte se jim, preden k spovedi pridete in brez velike sile nikar čez njihov prag ne stopite; zakaj bolj je vendar pametno, da sami v nebesa pridete, kakor bi z unimi bili pogubljeni.

Vi si sicer domišljujete in pravite: „Slaba priložnost še ni tolik greh, da človek le ne greši.“ Ali vi, ki se tako močni delate, odgovorite mi, če vas vprašam z besedami sv. Krizostoma: „Je morebiti vaše truplo iz kamna, iz železa ali jekla? Ali niste tudi vi, kakor vsak drug človek, obdani s človeškim mesom, ki se ložej od poželjenja vname, kakor slama od ognja? In vendar se brez vsega strahu v nevarnost podajate. — David je bil brumen mož, — Bog daj, da bi bilo zdaj kaj takih — ali samo enkrat je žensko nespodobno pogledal, pa je postal prešestnik in ubijavec; vi pa, ki morebiti na dan sto nespodobnih pogledov storite, ki s svojimi očmi hočete vse videti, kar je nesramnega ali zapeljivega, vi pravite, da bote brez greha ostali? Pravite to drugemu, kateri vam to hoče verjeti, jes vam ne verjamem, jes se deržim besed Jezusovih, ki pravi: „Kdor nevarnost ali slabo priložnost ljubi, bode v njej tudi konec vzel.“ — Samson je bil močen korenjak, da mu pod solncem ni bilo enakega, pa ga je slaba ženska zmotila in ob moč in življenje pripravila; vi pa, ki se z drugim spolom po oštarijah potikate, se po noči z njimi pečate in ste že davno vso sramožljivost zgubili, vi menite, da bote brez greha ostali? O nikar sami sebe ne slepite, saj ne morete bos po žerjavici hoditi, pravi sv. pismo, da se vam ne bi noge opekale, saj ne morete ognja v naročji nositi, da se vam ne bi oblačila vžgala, tako vam tudi nobenemu ni mogoče v slabih priložnostih ali tovaršijah nedolžnim ostati. Sv. Peter se je močno rotil in visoko prisegal, da bo svojemu Gospodu in Učeniku zvest ostal, in „ko bi bilo treba za te umreti, je rekel, rad umerjem.“ In vendar ko je v slabo priložnost prišel, se je pred ubogo deklo tresel in ves trepetal in je trikrat zaporedoma svojega Gospoda zatajil. Vi pa, ki še za las niste sv. Petru podobni, vi se na svojo moč zanašate in si upate reči, da slaba priložnost ni tolik greh. O neumni človek! pomisli vendar, kar sv. Janez pravi: „Spomni se, da si reven, ubožen, slep in nag, ter nikar ne prevzetuj.“ Naj vsak, ki je v bližnji priložnosti, greh storiti, tej priložnosti slovo da; nečistnik naj zapusti svoje gerdo znanje, pijanec svoje pijane brate

in tat svoje grešne zveze, — potem še le pridite k spovedi, ker še le potem morete vredno odvezo zadobiti.

Vendar če kdo po dobro storjeni spovedi spet v stare tovaršije zajde in v stare grehe zabrede, ta ni bil pravi spokornik in njegova pokora je bila hinavska, kar vam bom pokazal v

II. d e l u.

Če kdo v gerdo lužo pade in se ves umaže, potem pa k vodi gre in se opere, bode spet čist in bel; če pa ročno spet v poprejšno lužo pade, kaj mu pomaga, da se je bil opral? Ali ne bo spet tako gerd, kakor poprej, ali pa še morebiti bolj? — Ravno tako je tudi z grešnikom. Če grešnik k spovedi pride ter se svojih grehov odkritoserčno obtoži in jih obžaluje, bodo mu grehi odpuščeni in njegova duša postane bela in čista; če pa po spovedi ročno spet v stare grehe pade in v prejšnje družbe zabrede, kaj mu pomaga spoved in kaj mu koristi odveza? Nič mu ne pomaga, nič ne koristi, ampak še škoduje mu.

„Ne vsak, pravi Jezus, kateri meni: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo, ampak le tisti, ki voljo mojega očeta dopolnjuje.“ In ne vsak, kateri k spovednici pride in reče: „Grešil sem, pa ne bom več,“ je vreden odveze grehov, ampak le tisti, kateri po spovedi svojih prejšnjih tovarišev več ne pogleda in se vsake hude priložnosti skerbno ogiblje, le tisti sme upati, da mu bo Bog milostljiv in da je vredno odvezo zadobil.

O ljubeznjivi moji! ko bi vam mogel to prav globoko v serce vtisniti, da ne bi nikdar pozabili, da brez poboljšanja življenja ni in tudi nikoli ne bo odpuščanja grehov, tedaj bi bilo veliko manj zastaranih grešnikov in veliko manj nevrednih spovedi bi se storilo. Žalostno je sicer to povedati, vendar zamolčati ne smem. Zatorej grešnik! poslušaj me: Ti si od svojih mladih let nečistosti vdan in morebiti sam ne veš, koliko časa že v tem grehu živiš; vsako leto si bil pri spovedi po enkrat, dvakrat, morebiti tudi večkrat, pa po nobeni spovedi nisi svojih grešnih potov zapustil. Morebiti da si eno žensko popustil, pa le zato, da si drugo zapeljal; morebiti, da včasih celo leto nisi grešil, pa le zato, ker nisi priložnosti imel, povej mi danes: kaj misliš, koliko dobrih spovedi si storil ves čas svojega življenja, kar tako živiš? — Ti boš se zavzel, pa je vendar res, če ti rečem, da ne ene, celo nobene ne.

Poslušaj me dalje: Ti si pijanec, ti goljufas, ti krivo prisegaš morebiti že deset ali dvajset let; pri spovedi si bil vsako leto, pa po nobeni spovedi se nisi spreobrn timer. Ali misliš, da je v vseh dvajsetih letih le ena spoved dobra bila? — Nobena, celo nobena ne.

„Saj nisem pri spovedi nikoli nič zamolčal, praviš, in sem vselej odvezo dobil, zakaj tedaj ne bi smel upati, da so mi grehi

odpuščeni?“ Vidiš, že majhni otroci vejo, da je k zakramentu sv. pokore pet delov potrebno, in če se tedaj ti še tako čisto spoveš, in še tako na tanjko pokoro opraviš, pa nimaš pravega kesa in se nočeš slabih tovaršij varovati, ti vse nič ne pomaga.

„Pa sem vendar ta čas veliko molil, praviš dalje, sem se veliko postil in večkrat pri sv. meši bil in ubogaime dajal; ali mi tudi to nič ne pomaga?“ — Nič, vse je za večnost zgubljeno. Drugi kristjani so si s takimi deli veliko plačila v nebesih zaslužili, ti pa nimaš celo nobenega zasluženja, ker nisi hotel slabega znanja raztergati in hudih priložnosti zapustiti.

„Kaj pa tedaj moram storiti, boš vprašal, če hočem zveličan biti?“ — Kaj drugo, kakor vse svoje spovedi s splošno spovedjo od celega življenja ponoviti in spovednikove nauke zvesto ubogati; le potem moreš upati, da bo ti Bog milost skazal in te v svojo milost sprejel.

Glejte torej, v kako nevarnost huda priložnost človeka privleče ter ga na kraj pogubljenja pripravi. Koliko mladenčev je zapeljanih, ki bi še zdaj bili čisti, ko ne bi bili s slabimi tovaršijami znanja storili. Koliko dekličev objokuje zgubljeno devišstvo, ki bi še zdaj nedolžne bile, ko ne bi bile v slabe družbe zašle, kjer so jih premotili in jih obropali, česar jim ves svet ne more več nazaj dati. Koliko mož in žen je, ki so bili pošteni in zvesti, in bi tudi še zdaj bili, ko jih ne bi bil strupeni jezik posvetnih zapeljivcev spačil in preslepil.

Torej ljubi moji! vsi, ki se tukaj znajdete, moškega in ženskega spola, katerim še nedolžna kri po žilah teče, in sramožljivost, ta prelepa rožica, na licih cvete, prosim vas kot vaš prijatelj, ki vam vse dobro želim, varujte se hudih priložnosti in zapeljivega glasa in nikar sladkih besed razuzdanih dobrovoljcev ne poslušajte. „Moj sin, moja hči! pravi sv. pismo, če se ti hudobni prilizujejo, nikar jih ne poslušaj, če ti rečejo: pojdi z nami, nikar ne pojdi; če te za roko primejo, odtergaj se jim; če te objeti hočejo, daleč od njih stopi, in če te v greh vabijo, beži in teci pred njimi.“ In sv. apostelj Pavelj pravi: „Kakor po dnevu počteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ampak oblecite Gospoda Jezusa Kristusa.“ Amen.

Pridiga za III. adventno nedeljo.

(Jezus v sredi med nami, pa ga ne poznamo; gov. L. F.)

Janez je rekel tem, ko so bili iz Jeruzalema k njemu poslani: „V sredi med vami stoji, ki ga vi ne poznate. On je, kateri ima za menojo priti, kateri je bil pred menojo, kteremu nisem vreden jeremenov od čevljev odvezati.“

(Jan. I. 26, 27.)

V v o d.

Pobožni v Kristusu! Slišali ste od Janeza Kerstnika, da je Jezusu, Odrešeniku pot pripravljaj. Živel je v puščavi ob Jordanu; k njemu so hodili ljudje, ki so hotli njegove nauke poslušati. Sam Jezus je prišel k njemu, in se je dal od njega kerstiti.“ Ko so pa ljudje v Jeruzalemu od njega slišali, niso prav vedeli, kdo da je. Poslali so torej k njemu duhovnov in levitov, ki so bili zmed farizejev, da so ga vprašali: Kdo si ti? On pa jim reče: Jes nisem Kristus. Spet ga vprašajo: Kaj tedaj? Ali si Elija? Si ti prerok? Spet jim odgovori: Nisem. Potem pa reče: Jes sem glas vpijočega. (Jan. I. 22—27.) Kako je smel Janez reči: V sredi med vami stoji, ki ga vi ne poznate. Kdo je bil ta? Jezus je bil. — V sredi med njimi se je rodil v Betlehemu, pastirji so ga prišli molit; ljudstvo ga ni spoznalo. V Nacaretu je izrastel, in ljudstvo ga ni spoznalo; v puščavo je prišel, Janez ga je kerstil in klical: Glejte! Jagnje božje . . . Judje ga niso hotli spoznati; pozneje čudeže delal, in Judje so ga sovražili. V sredi med njimi je bil, in niso ga spoznali, kakor Janez pričuje: „V svojo lastino je prišel in njegovi ga niso sprejeli“ (Jan. I. 11.) Zakaj ne? Tudi Egiptovski Jožef je stal sredi med svojimi brati, in bratje ga niso spoznali. Jožef je bil postal imeniten gospod, prvi za kraljem, kako li bi zamogli v toliko imenitnem gospodu spoznati svojega brata, kterega so bili v sužnost prodali. — Judje pa Jezusa niso spoznali, bil jim je premalo imeniten, preponižen, oni so si Mesija mislili silnega, mogočnega kralja. Le Janez ga pozna in pravi: „Sredi med vami stoji . . .“ Tudi jes kličem danes z Janezom: „Sredi med nami je Jezus, in veliko kristjanov ga ne pozna, noče ga spoznati in počastiti. Vprašate me: Kje je Jezus sredi med nami? Odgovorim: v najsvetejšem zakramentu, v daritvi sv. meše; kateri ga ne poznajo, in nočejo spoznati? Tisti, ki Jezusa v presvetem rešnjem Telesu ne častijo, k daritvi sv. meše ne hodijo, v obhajilu nočejo prejemati.

Da to očitanje resnično nas zadeva, hočem vam dokazati.

Razlaga.

1. V sredi med nami je Jezus; kje? V presv. zakramentu, v svetem rešnjem Telesu. Tako govori Jezus sam: „Moje meso je res jed in moja kri je res pijača.“ (Jan. 6, 56.) in pri zadnji večerji, ko je vzel kruh, se zahvalil, zlomil in svojim apostelnom dal, je rekel: „To je moje telo, katero bo za vas dano“ in nad kelihom: „Ta kelih je nova zaveza v moji kervi, ktera bo za vas prelita“ (Luk. 22, 19—20.) Kakor je gotovo, da je naš Zveličar terpel in na križu umerl, da je bil pravi Bog in človek, tako je resnično in gotovo, da je v podobi kruha v presvetem rešnjem Telesu pričujoč in med nami prebiva.

Res je, da mi s telesnimi očmi Jezusa ne vidimo, v hostiji vidimo le kruh, v kelihu vidimo, okusimo le vino, ali sveta vera nam pravi, da v posvečeni hostiji ni več kruh, temuč živo Jezusovo telo, in v posvečenem kelhu ni več vino, temuč živa Jezusova kri, torej v vsaki podobi živi Jezus, z dušo in telesom, s kervjo in mesom, kakor Bog in človek. To je najviša, najsvetejša skrivnost naše svete vere, pred katero se angelji nebeški priklanjajo in jo molijo, katero mora tudi vsak kristjan verovati, če se noče ločiti od naše matere, in od družbe katoliške cerkve.

O visoka, presveta skrivnost! Naš ljubi Jezus, moj Bog in Zveličar je v tem velikem zakramentu pričujoč, pride na oltar, da se za nas po mešnikovih rokah zopet daruje, v tabernakeljnu med nami prebiva, v svetem obhajilu se nam zavživati daje. Zato kliče cerkev o tem presvetem zakramentu: „O čudna večerja, v kateri se Kristus prejema, se ponavlja spomin njegovega terpljenja, se duša napolnuje z gnado in se nam daje zastava prihodnjega zveličanja.“

V tem sv. zakramentu vidimo ponavljati vse skrivnosti Jezusovega življenja, terpljenja in smerti. Na oznanilo, ki ga je angelj Gabrijel z nebes prinesel, je Marija spočela od sv. Duha, je večna beseda božja meso postala. — Na besede, ki jih mešnik pri sveti molijo, postane kruh Jezusovo telo, vino Jezusova kri. V revni štalici blizu Betlehema se je rodil naš Zveličar, na kamenitem oltarji se ponavlja ta čudež, se kruh in vino v Jezusovo telo in kri spremenita. — Pred grozovitnem Herodežem Jezus beži in se skriva v Egiptu, od tod se verne v Nacaret, ondi na tihem živi pri Mariji in sv. Jožefu. Judom skrit in neznan; glejte! tako se skriva našim telesnim očem v podobi kruha in vina, na tihem med nami prebiva, v tabernakeljnu, v monštranci in ciboriju ali kelhu.

Ko je bil 12 let star, je Jezus že v tempeljnu učil, in ko je 30. leto dopolnil je začel učiti, in zdaj uči skoz svojo cerkev; pa tudi v presv. rešnjem telesu skrit nas Jezus uči, nas uči svojo ljubezen, ki jo ima do nas, svojo ponižnost, ker se skriva v tako revne podobe, svojo poterpežljivost, da toliko žaljenja in zaničevanja od nas prenaša.

Jezus je čudeže delal; tudi v tem zakramentu jih dela. Neka nuna je 7 let živela samo od sv. rešnjega Telesa. Nikola Fluelski je skoraj od te nebeške hrane se živil, tudi Katarina Sienska. Sv. hostijo so prebodli in pritekla je kri. Duhovnu se spreverne kelih, in na korporalci se prikaže kri.

Ko je prišel določeni čas, je šel Jezus sam v terpljenje za nas, se je dal vjeti, od sodnika do sodnika peljati, bičati, s ternjem kronati, na križ pribiti, za nas in naše grehe je hotel umreti, kakor je Izaija prerokoval: „darovan je bil, ker je sam hotel, naše bolezni je na se vzel, naše bolečine je nosil.“ (Izaija 53, 4—7.) Vse to ponavlja Jezus v daritvi sv. meše, kjer se zopet daruje za grehe sveta, za odrešenje in zveličanje ljudstva. On sam je rekel, da nam je v tem zakramentu zapustil spomin svojega terpljenja in svoje smerti, ker je apostelnom naročil: To storite v moj spomin, kolikokrat bote ta kruh jedli in pili ta kelih, bote smert Gospodovo označevali, dokler ne pride. — Jezusa so pokopali v grob djali; v svetemu obhajilu denejo Jezusa v grob našega telesa. — Po svojem vstajenji je Jezus obiskal aposteljne, ž njimi še obhajal; tudi nas obišče v sv. obhajilu. — Obljubil je vedno med nami ostati; skrit v sv. hostiji biva med nami in nam nevidno svoje gnade deli. Vidite preljubi! da je Jezus res med nami v presvetem zakramentu, da se v njem ponavljajo vse skrivnosti Jezusovega življenja, terpljenja, smerti.

2. Pa vendar jih je toliko, da Jezusa ne poznajo; kdo so ti?

a) ti, ki Jezusa nočejo počastiti v presv. rešnjem Telesu. Med vami so očetje in matere; vas vprašam, kaj bi vi rekli, mislili ali čutili, ko bi vaši lastni otroci vas ne hotli poznati, ali pa če bi vam blizo ne prišli, vas ne počastili? Kako hudo bi vas zbolelo. Ako bi vas pa celo zaničevali, vas zatajili, vas se sramovali, tedaj bi vam lahko serce od same žalosti počilo, in gorke solze bi se vam po licah vderle. Rekli bi, to so nehvaležni otroci. Prav tako, le še veliko gerši ravnaajo premnogi kristjani, kateri Jezusa v presv. rešnjem Telesu nikdar ne obiščejo, kedar v cerkev pridejo, se nespodobno obnašajo, celo tajijo njegovo pričujočnost v tem svetem zakramentu. Ljubi kristjan; ti veruješ, da je Jezus v sveti hostiji pričujoč, v tem tabernakeljnu skrit; zakaj ga ne pozdraviš, kedar stopiš v cerkev? Kedar imaš težave, vsem hodiš tožit, zakaj ne prideš v cerkev Jezusu potožiti? Glej noč in dan gori, in mora goriti večna luč pred sv. zakramentom, ki te opominja, da Jezus ne spi ampak vedno za te bedi; ti pa še urico ne vtegneš, da bi šel njega počastit. Za vse imajo nekteri denar, za potrebne in nepotrebne reči, za olje k večni luči še krajcarja nimaajo. Zakaj smo tako merzli proti Jezusu v tem zakramentu, kjer nam svojo ljubezen najočitnejše kaže? Zakaj ga ne poznamo, ki je sredi med nami? Jezus večo ljubezen zasluži; oh počastimo ga več in več-

krat, obiskujmo ga, častimo, molimo ga. Kedarkoli molimo presv. rešnje Telo, ne molimo samo Jezusa, temuč celo presv. Trojico, ker se ena oseba od druge ločiti ne da, in vsa čast, ktera se eni božji osebi skaže, ob enem zadeva tudi obe drugi osebi v sv. Trojici. Vselej bodi hvaljeno in češćeno presveto rešnje Telo!

b) Jezusa ne poznajo, kateri ne pridejo k sv. meši. Pri sv. meši se ponavlja Jezusova daritev na križi. Vse zasluženje, vse gnade, ki jih je nam Jezus na križu zaslužil, dobivamo po daritvi sv. meše. Zatorej je velika sreča in gnada za vsakega, kdor more pri sv. meši biti. Pa ne le gnada, tudi zapoved je dana od Jezusa in njegove cerkve. Kaj pomaga, ko jih je toliko celo kristjanov, ki ne marajo za mešo! Sv. Ambrož pravi: Ena meša, ki jo človek sliši, mu več pomaga, kakor veliko meš, ki se bodo za njim po smerti brale. Sv. meše, ki jih živ slišiš ali daš brati, gredo s teboj, kličejo za te k milosti božji, ž njimi pomagaš vernim dušam, po smerti pa moraš sam čakati na to milošćino. O kristjani, poznajte Jezusa, kedar se pri sv. meši za nas daruje!

c) Kristusa ne poznajo, ki ga v sv. obhajilu prejeti nočejo. Vsem apostelnom je Jezus dal zavžiti svoje telo in kri, vsem je narečil: „to storite v moj spomin“, in je rekel: Kdor moje meso je, ostane v meni, in jes v njem. Pervi kristjani so z veseljem pristopali k mizi Gospodovi. Cerkev nam zapoveduje, nas prosi, opominja. Le kristjani nočejo te angelske hrane, ker Jezusa ne poznajo.

Recite mi, da to ni res, in jes vam pokažem na tolike trume keršćenih, ki dolge leta ne pridejo k sv. obhajilu; koliko jih je še le, ki Jezusa oskrunjajo, ker ga nevredno prejemajo. To so tisti, ki Jezusa ne poznajo.

Sklep.

Dragi poslušalci! prepričali ste se, da je to, kar je Janez rekel Judom: V sredi med vami stoji, pa ga ne poznate . . . še dandanes resnično. V sredi med nami je Jezus v presv. zakramentu, in toliko kristjanov ga ne pozna. Jezus je pa rekel: „ako ne bi bil prišel, in njim ne bi bil govoril, ne bi imeli greha; zdaj se pa ne morejo izgovarjati.“ Ako Jezus ne bi bil nam povedal, da je v sv. zakramentu pričujoč, ako ne bi bil delal čudežev, greha ne bi imeli ti, ki ga nočejo spoznati; s čem se bodo pa zdaj izgovarjali? Kako se bodo zagovarjali, ki Jezusa ne častijo, k sv. meši ne hodijo, sv. obhajila ne prejemajo? Sredi med nami stoji, kakor gora, iz ktere nam tečejo potoci božjih gnad, kakor terta sredi mladik, kakor serce sredi telesa, in kristjani ga ne poznajo, ker jih greh in posvetnost omamlja. Sredi med nami stoji, živi, uči, in nas oživlja, in mi ga nočemo spoznati. Oh kristjani, ne bodimo tako

nehvaležni, merzli, slepi, spoznajmo Jezusa v sv. rešnjem Telesu; častimo ga, molimo ga, prejemajmo ga. Amen.

Pridiga za IV. adventno nedeljo.

(Serce in truplo se mora pokoriti.)

„In je prišel na vso stran Jordansko ter je oznanoval kerst pokore v odpuščenje grehov.“ (Luk. 3, 3.)

V v o d.

„Kraljeva palica ne bo odvzeta od Judovskega rodu, dokler ne pride tisti, ki ima poslan biti, in njega čakajo narodi.“ Tako je že stari oče Jakob svojim sinovom na smertni postelji prerokoval in to se je na svetu že zgodilo. Judje niso več imeli svojih lastnih kraljev, ampak so bili mogočnim Rimljanom pokorni. Rimski cesar Tiberij je že petnajsto leto v Judeji kraljeval, vso deželo v štiri dele razdelil in črez vsak del enega poglavarja postavil, katere je četerte oblastnike imenoval in katerih imena ste danes v sv. evangelju slišali. Pod temi oblastniki je Janez, sin Caharija in Elizabete, začel pokoro pridigovati in vse ljudstvo k poboljšanju življenja opominjati. Z ojstrimi besedami in s silno gorečnostjo, kakor drug Elija, je ljudem na serce govoril, rekoč: „Pripravite pot Gospodu, doline naj se napolnijo, hribi in griči naj se ponižajo, kar je krivega, bodi ravno, in kar je robatega, naj bo gladko. Krotite svoja huda nagnjenja, odprite svoja serca sv. Duhu, ki zdaj na vaše persi terka, obžalujte svoje grehe in delajte pokoro, če ne, bote vsi popogubljeni.“

Pokora, ljubi moji! da pokora je čudna in vsakemu znana beseda, in ima veliko v sebi in ljudje vejo veliko od nje povedati, pa je vendar silno redka. Sv. škof Ambrož pravi: „Ložej sem takega našel, ki je svojo nedolžnost brez madeža ohranil, kakor pa takega, ki je po zgubljeni nedolžnosti pravo pokoro delal.“ Kako resnične so njegove besede, ne ve nobeden izmed vas tako dobro, kakor jes, ki poznam vaše življenje in obnašanje. Koliko si jih naprej vzame, da bodo pokoro delali, in koliko teh jo tudi delati začne, ali oh, ti moj Bog! ti veš, zakaj da tako hitro opešajo in tako malo stanovitnosti imajo, pa nekoliko to tudi jes vem, ker je pot pokore silno tesna in težavna pot, vsa bodeča in s ternjem nastlana, polna solz in žalosti. In vendar, ljubi moj kristjan! ki nimaš več čistega serca, ne boš drugače v nebesa prišel, kakor po ozkem potu ojstre in stanovitne pokore. Zavoljo tega vas želim danes podučiti, kako se se vredna pokora delati mora.

Pravi spokornik mora najprej serce pokoriti, kar pokažem v I. delu; potem pa mora tudi svoje truplo pokoriti, to pa v II. delu.

Pripravite tudi vi Gospodu pot, odprite svoja serca sv. Duhu in poslušajte me z navadnim poterpljenjem.

I. del.

Ljudje navadno mislijo, da pokora samo v tem obstoji, če človek nekatere očenaše, roženkrance ali križeve poti moli, ali se nekatere dni posti, kakor mu spovednik naročijo, ter menijo, če le to zvesto opravijo, da bodo že med spokornike šteti. Take pokore seveda ne manjka na svetu; pa čemu je taka pokora, ako ni serce spokorjeno. Nečistnik gre k spovedi, tudi pijanec se izpove, in opravi pokoro, pa po spovedi spet ravno tako živi, kakor poprej, kaj mu tedaj to pomaga? Serce mora biti poterto, skesano in skoz in skoz zgrevano, in ne sme drugo poželeti, kakor Boga in njegovo prijaznost. Kakor je Kristus vso svojo kri na križu prelil noter do zadnje kaplje, tako mora tudi grešnik vso svojo ljubezen noter do zadnje iskre na Jezusa obrniti, vsemu posvetnemu veselju odmrtni in velikost in hudobijo svojih grehov noč in dan pred očmi imeti. Starega človeka, govori sv. Pavelj, mora popolnoma izsleči in novega človeka od nog do glave obleči. Oči, ki so z razuzdanostjo grešile, morajo se spreobrniti v sramožljive, v tla se obrniti in nič nespodobnega gledati ne nad seboj, ne nad drugim; ušesa, ki so posvetne marne rade poslušale, morajo se zapirati vsem slabim besedam in gerdim šalam in le dober nauk poslušati; jezik, ki je opravljal in klel in klafal in priliznjeno govoril, mora se pokoriti z molčanjem in voljnim poterpljenjem in modrim govorjenjem; noge, ki so po grešnih potih hodile, morajo se kaznovati s klečanjem; roke, ki so po grešnih rečeh segale, morajo se večkrat k molitvi skleniti, in da ob kratkem rečem: kakor pšenično zerno po zimi segnije in v spomlad nov klas požene, tako mora tudi naše serce vsemu prepovedanemu veselju slovó dati in le za božjo čast živeti.

V izgled pa vsem pravim in resničnim spokornikom postavim sv. Magdaleno; nad njo si oglejte, kako se mora serce spreobrniti. Magdalena je bila nečimerna, je z dišečim mazilom svoje lase mazala in z dragimi vodami svoj obraz umivala; kakor hitro pa se je spreobrnila, je vzela vse svoje dišave, pred Jezusa pokleknila in njegove noge ž njimi pomazila. — Magdalena je bila premožna, si je ošabno obleko omišljevala in dobro jedla in pila; kakor hitro pa se je spreobrnila, je večjidel vse ubogim dala, Jezusu in njegovim učencem stregla in nobene ošabnosti ni več nad njo bilo videti. — Magdalena je po Jeruzalemskih ulicah letala, moškim se nastavljala in veliko pohujšanja storila; kakor hitro pa se je spreobrnila, je najrajši pri Jezusovih nogah sedela in kedar koli je

priložnost imela, iz njegovih ust sv. nauke pila. Judež ga je prodal, Peter zatajil in vsi aposteljni so ga zapustili, ona pa je do zadnjega izdiha pod križem stala in njegova najzvestejša tovaršica bila.

Tukaj imate vzgled, kako se morate pokoriti in kako živeti! Ali kako malo se jih med nami znajde, ki bi njej podobni bili? Dekleta pravijo, da so ravno tako nališpane, kakor poprej, in čeravno se tega, kar je najbolj gerdega, varujejo, hudih priložnosti in slabega znanja vendar nočejo opustiti. Obljubim, pravi nekatera, da nikdar več kaj takega ne bom storila, ali da se ž njim ne bi nič več pogovarjala, in da ne bi ž njim nobenega znanja več imela, tega ne morem obljubiti. Neumnice! ali se je Magdalena kedaj za svojim zapeljivcem ozirala in še ž njim se pečala? Tudi vi ne morete dvema gospodoma služiti, ampak ali se popolnoma od sveta odtergati ali pa nebesom slovo dati. — Fantje gerdo živijo in zapeljujejo, kdor se jim da, potem pa v zakon stopijo in mislijo, da so jim vsi grehi odpuščeni, kar so jih v mladosti storili. Ali nikar si praznega upanja ne delajte; pred ljudmi ste sicer pošteni, pred Bogom pa še ne, in vaši grehi ne bodo prej izbrisani, dokler jih iz serca ne obžalujete in primerne pokore ne storite.“ Spreobrnite se k meni iz celega svojega serca, pravi Bog skoz preroka Joela, s postom, jokom in plakanjem, in raztergajte svoja serca, ne pa svojih oblačil.“ — Verzite od sebe vse svoje nezvestobe, s katerimi ste se pregrešili in storite si novo serce in novega duha.

Zastopita to grešnik in grešnica! da Bog novo serce in novega duha od tebe zahteva, da mora tvoja volja z božjo voljo popolnoma sklenjena biti, da vselej to hočeš, kar Bog hoče, in tega kar Bog noče, tudi ti nikoli nočeš; da ne smeš preveč posvetnih kratkočasov in časnega blaga poželeti, ampak rajši zaničevanje revščino, pomanjkanje, nesrečo, bolečine in tudi smert terpeti, kakor le z enim smertnim grehom več Boga razžaliti. Če si takega duha, tedaj še le smeš upati, da je tvoje serce resnično spokorjeno. Pa tudi truplo se mora pokoriti.

II. del.

Če se mi le kratko na pokoro prvih kristjanov ozremo, bomo se ročno prepričali, kako dolgo in ostro pokoro so oni delali. Tako postavim, če se je kdo v cerkvi med duhovnim opraviлом pogovarjal, moral se je deset dni ob kruhu in vodi postiti; vi pa se tukaj smejete in ozirate in na vse sorte gerdo vedete in zato še nobene vesti nimate. — Če je kdo stariše peklinjal, se je moral štirideset dni ob kruhu in vodi postiti; zdaj pa ko bi kateremu le tri dni post naložil, kako bi se mu zameril? Vse bi čez spovednika vpilo, kako oster da je in nima nobene milosti. — Kdor je želel nečistost doprinesiti, moral je dve leti pokoro delati, in kdor jo je v djanji doprinesel, sedem let, in kdor je zakon prelomil, celih petnajst let;

zdaj pa če vam le pol leta pokoro naložimo, že godernjate in se odtegujete, če le morete. — Kdor je po krivem prisegel, moral se je štirideset dni ob kruhu in vodi postiti, in potem še sedem let pokoro delati; kdor pa je koga ubil, moral se je celi čas svojega življenja pokoriti. — Kdor je v nedeljo ali praznik kakošno hlapčevsko delo opravljal, moral se je tri dni ob kruhu in vodi postiti, in kdor je verjel, da more kdo hudo vreme napraviti, moral je leto dni pokoro delati; in tako bi vam še lahko veliko drugih grehov povedal, ko bi potrebno bilo. Pa že iz teh lahko spoznate, kako dolgo in ostro pokoro so prvi kristjani delali in kakošna bi tedaj morala tudi vaša pokora biti, zakaj Bog je nespremenljiv, Jezus Kristus je včeraj in danes in na vekomaj ravno tisti, in božja pravica je še dandanešnji ravno tako ostra in strašna, kakor nekdanj.

Kako žalostno je pač tedaj, videti toliko grešnikov, pa nobene pokore; toliko dolgov pri Bogu imeti, in vendar nič plačati, večne muke pred očmi imeti, in vendar nič storiti, da bi jih s pokoro izbrisali, — Mesto da bi grešnik svojemu truplu, ki je že zdavnej peklenske žerjavice vredno, — mesto da bi mu eno ali drugo ostrost naložil, mu kaj kratkočasa ali jedi in pijače odtergal, se pri vsaki priložnosti nezmerno najé in napije, v glavi ima polno nespodobnih misli in želj ter z lenobo, z dolgim spanjem svoje truplo redi in mehkuži. Namesto, da bi svoje tolikokrat omadeževano truplo s terdo posteljo in s spokorno obleko krotili, zavijajo ga le v preprevzetna, pisana in židana oblačila in mu vse privolijo, kar mu ugaja. Mesto da bi s postom in molitevjo svoje hudo nagnenje krotili, ga s slabimi pogovori še le bolj vnemajo in še ob zapovedanih postnih dnevih ne vejo od nobenega premagovanja.

O to se ne pravi, vredno pokoro delati, to se pravi na milost božjo grešiti. Ako hočete pravi spokorniki biti, morate od cerkve zapovedane poste na tanjko in zvesto deržati, tudi nedolžnega veselja in spanja si odtergati in s ponižnim oblačilom znótranjo žalost kazati. Bolj goreče in pogosto molite, križev pot obiskujte, sv. zakramente prijemajte, kerščanski nauk poslušajte in tudi v delavnikih ali vsaj v sopraznikih k sv. meši hodite, ako vam je mogoče. Radi ubogajme dajajte in revnim pomagajte; če imate veliko, dajte več, če pa imate malo, pa tudi od malega z voljnim srcem dajte; zakaj sv. pismo pravi: „miloščina veliko grehov izbriše.“ Če ste od dela spehani in trudni, če vas revščina in pomanjkanje tare, če vas sovražniki po nedolžnem preganjajo, če vas posli in otroci dražijo, če imate nesrečo pri živini in gospodarstvu, ali če vas dolga bolezen stiska, le voljno poterpíte in vse Bogu za pokoro svojih grehov darujte, zakaj sv. Ambrož pravi: greh se le s solzami zbriše; ni ga angelja, ne velikega angelja, ki bi ga mogel drugače odpustiti. Gospod sam odpusti le tistim, kateri pokoro delajo.“

Morebiti, da se vam moje besede preostre zdijo, in morebiti bote žalostni postali, ker terdim, da so resnični spokorniki redko

sejani; ali jes ne morem drugače govoriti, kakor je, kako bi sicer enkrat pred sodnim stolom odgovor dajal, ko bi vam pot proti nebesom lepše kazal, kakor je v resnici; ko bi smertne rane vaše duše in brezdnost pogubljenja, na katerem stojite, vašim očem zakrival?

Zatorej zmotene in zapeljane ovčice Jezusa Kristusa, poslušajte božji glas, ki vas opominja v sv. pismu: Spreobernite, spreobernite se od vseh svojih hudobnih del, da vam bo mogoče večno živeti. Spokorite se, in ko bi bili vaši grehi rudeči kakor kri ali škerlat, bodo spet beli, kakor sneg ali volna. Amen.

Pridiga za božični praznik.

(Ljubimo Boga, ker nas je on poprej ljubil; govoril M. T.)

„In beseda se je včlovečila, in je med nami prebivala.“ (Jan. 1, 14.)

V v o d.

„Glej oznanujem vam veliko veselje, katero bo vsemu ljudstvu, ker nocojšnjo noč vam je rojen Zveličar sveta, kateri je Kristus Gospod, v mestu Davidovem.“ Tako je govoril nebeški poslanec prestrašenim pastirjem na Betlehenskimi pašnikih, in to veselo oznanilo od Kristusovega rojstva nam prinaša sedaj sv. katolijska cerkev leto za letom, praznovavši z vso slovesnostjo nebeški blagodar današnjega dneva. „Danes, kliče sv. papež Leon, se veselimo, ker žalost se ne spodobi ob življenja rojstnem dnevu.“ Posebno pa naj se danes grešniki veselijo, zakaj „gotova resnica je in vredna, da si jo k sercu jemljemo, pravi apostelj, da je Kristus Jezus na svet prišel, naj bi grešnike zveličal.“ Torej pridite, da se vsi radujemo! Danes je dobri pastir 99 ovec na nebeški paši popustil, da bi zgubljene ovce iskal in zopet k čredi nazaj prinesel. Pridite, da se veselimo! Danes je zdavnej obljubljeni prerok za nebes prišel, kateri hoče naše dolgove pri Očetu poplačati in zaslužene kazni nas oteti. Pridite, da se veselimo! Zakaj danes nam je v Betlehenskem hlevu rojeno jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta. Veselimo se, ker danes se nam je tisti včlovečil in podobo grešnika nase vzel, ki je grešnike od vekomaj ljubil, in nas te ljubezni po prerokovih ustih zagotovil, rekoč: Z večno ljubeznijo te ljubim; zato se te usmiljujem in te k sebi vlečem.“ Ja, Bog, ki je bogat v usmiljenju, je zavoljo svoje prevelike ljubezni, pravi apostelj, s katero nas je ljubil, nas, ki smo bili v grehih mertvi, oživel v Kristusu, po čigar milosti ste odre-

šeni, da bi nam v prihodnjih časih pokazal nezmerno bogastvo po Kristusu nam skazane dobrote.“

Iz polnosti njegove ljubezni smo že vsi gnad brez števila prejeli. Mir, katerega je nebeška vojska danes ta dan svetu oznanovala, postal je naš delež; rešeni smo od greha in v življenje obujeni po Kristusu, kolikorkrat sv. zakramente vredno prejmemo. Zato smemo s sv. Janezom reči: „Ljubimo Boga, ker nas je on poprej ljubil.“ Ker bi utegnili morebiti še kako merzlo serce med nami biti, serce, ki Boga ne ljubi, zato hočemo danes

1. premišljevati, kako velika da je božja ljubezen, in se

2. iz tega učiti, mu ljubezen z ljubeznijo povračevati.

Ti pa, Gospod, nas uči ljubiti, kakor si ti nas ljubil!

Razlaga.

1. Ljubezen božja je prerazumna in preznajdljiva, ter se vseh pripomočkov poslužuje, naj bi ogenj ljubezni v človeških srcih vnela. Ta ljubezen božja je bila Izaiju preroku pred očmi, da je rekel: „Hvalite Gospoda in kličite v njegovo ime; oznanujte ljudstvom njegove naklepe.“ In kateri človeški jezik bi zamogel te naklepe, te dela božje ljubezni do nas naštet? Najpoprej je s svojimi rokami naredil njegovo telo in mu vdihnil neumerljivo dušo; ja še več, vstvaril jo je po svoji podobi in enakosti, dasiravno bi bil stvarjenje človeka lahko komu svojih angeljev zročil; vse zato, naj bi ga človek tolikanj bolj ljubil.

Ali človek, ki je podoba božja in ki bi bil imel Boga zato najbolj ljubiti, mu je svojo ljubezen odrekel. „Človek, ki je bil v časti, pravi sv. pismo, ni pomislil; nespametni živini je enak in podoben postal.“ Česar je bilo pa za človeka še sramotnejše, je to, da Boga ni ljubil, akoravno je od njega prejel serce že samo na sebi za ljubezen stvarjeno. Ali pri vsem tem je „Boga, svojega Stvarnika, zapustil, in od Boga, svojega Zveličarja, odstopil.“ Od njega je obrnil svoje serce, in svojo ljubezen svetu, mesu in hudobi daroval. Tedaj bi bil imel še Bog človeku svojo ljubezen odtegniti; vendar pa tega ni storil, temuč je mislil na nove naklepe, da bi ga zopet pridobil. Ko se je Jakob iz ptujega nazaj na svoj dom vernil, in je zvedil, da mu gre njegov brat Ezav s 400 oboroženimi možmi naprot, reče: „Z darovi ga hočem potolažiti!“ Tega pripomočka se je tudi božja ljubezen poslužila, naj bi si človekovo serce k nasprotni ljubezni naklonila. Bog ga je postavil Gospoda nad vso zemljo, ga s telesnimi in dušnimi zmčnostmi najbogatejše obdaril in mu brez števila dobrot skazal, in mu za njegovo ljubezen še celo nebeško veselje obljubil. — Povejte, kristjani, bi li ne bil imel človek tega svojega največjega dobrotnika nad vse ljubiti?

Ali nehvaležneš mu je vse dobrote s hudobijami povračeval, da je moral tožiti po preroku rekoč: „Kaj tako povračuješ Gospodu, ti nespametno in hudobno ljudstvo!“ Kakor zelo je ta nehvaležnost Gospoda bolela, vendar mu ljubezen ni ugasnila, ne njegova poterpežljivost se utrudila. Ker se človek ni dal z dobrotami k ljubezni omečiti, mu začne žugati s svojimi šibami, ktere naj bi hudobne brezbožneže dohitele, pričakovaje, da se ga bodo iz strahu poprijeli in njegove zapovedi spolnovali. Pošlje jim preroke, po katerih jim njihove hudobije očita, in jim svojo jezo in maščevanje oznanuje, ako se k njemu ne obernejo in sadu pokore ne prinesó. Naj bi to prerokovanje več navtisa imelo, pokonča hudobne mesta Sodomo in Gomoro z žveplenim ognjem, potopi terdovratnega Faraona z njegovo armado vred v valovih rudečega morja, pošilja nadloge in terpljenja mnogotere nespametnemu in hudobnemu ljudstvu, da bi njih prevzetni vrat vklonil, in serce jim k pokori in ljubezni omečil. Ali vse to bilo je zastoj. Človeški rod ostal je na svojih krivih potih in je bil čedalje bolj spriden, tako, da je Gospod po preroku milo tožil: „Vsi so odstopili, vsi so zašli, ni ga, ki bi dobro delal, tudi enega ne.“

Pač bi se nam ne bilo čuditi, in človeku bi se bilo le to zgodilo, česar je zaslužil, ako bi ga bil Bog za vselej spred svojega obličja zavergel in ga peklenskim martram izdal. Ali Bog je človeka že od vekomaj ljubil, ljubil ga bolj, kakor angelje. Zato ni hotel, da bi bil pogubljen, temuč da se spokori in živi. Poglejte, ktereга pripomočka se je božja ljubezen naposled poslužila, naj bi človeka tako rekoč s sveto silo primoral, da naj ga ljubi. Poslal je iz ljubezni do nas svojega edinorojenega sina na svet, iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega. In Sin zapusti iz ljubezni do nas svoje veličastvo, „ki ga je imel pri Očetu, preden je svet bil,“ je, kakor govori apostelj, „sam sebe zavergel, podobo hlapca na-se vzel, in nam v vsem, razun v grehu enak postal.“ Beseda, pravi sv. Janez, se je včlovečila, in je med nami prebivala.“ — Kdo, ljubi moji, ume to skrivnost ljubezni? Ja, kdo bi si kaj takega prederznil upati, ako bi nam Bog sam ne bil tega razodel? Kristus, od vekomaj češčeni Sin večnega Očeta, se poniža k nam ubogim pozemeljskim stvarim, ki smo prah in pepel; k nam, ki nič nimamo, da bi kaj povernili; k nam, ki mu vse njegove brezštevne dobrote z nehvaležnostjo in z razžaljenjem povračujemo! O to je pač ljubezen, nad ktero nam je stermeti, ali ne nam je umeti! Ako torej danes Sinu božjega kakor revno, v plenice povito dete ugle damo, se moramo pač vprašati: „Zakaj nas je vendar tolikanj ljubil?“ Na to pa nam odgovarja sv. Avguštin: „Bog se je v človeški podobi prikazal in je med nami prebival, da bi ga ljudje toliko preserčnejše ljubili.“

2. Kaj ne, ako v zgodovini beremo, ali pripovedovati slišimo, da so Carigraški prebivalci svojemu vojskovodju in poveljniku Be-

lizarju, ki je bil strah vsem njihovim sovražnikom, in jih je že večkrat poprej nesramne sužnosti otel, oči iztaknili, in ga je na stare dni nek fantič slepega siromaka ob palici vodil; ali se nam ne vzdiguje v nas serce, videvši, da zamore katero ljudstvo svojemu Odrešeniku tolikanj nehvaležno biti? Ali bi ga ne bilo imelo za njegove dobrote ljubiti, ter mu jih s hvaležnostjo in z ljubeznijo povračevati?

Ravno tako, vprašam, zamoremo li mi kristjani tako ljubeznivega Boga še sovražiti, in ga z grehi žaliti, na mesto mu ljubezen z ljubeznijo povračevati? Porečete: saj se samo na sebi ume, da moramo tega ljubiti, kateri nas je poprej s tako veliko ljubeznijo ljubil. Nek pregovor pravi: „Ljubezen za ljubezen.“ In skušnja nas uči, ako vidimo in smo prepričani, da nas kdo v resnici ljubi, mu tudi mi ljubezni ne moremo odreči. Vsi pretekli časi nam le od enega samega pripovedujejo, da ni nikogar ljubil, pa tudi on od nikogar ljubljen ni bil, in od tega pravijo, da ni bil človek. Bil je to nek Timon po imenu. Ako bi bil ta človek med nami, in bi slišal, koliko vse je Bog iz ljubezni do njega storil, nebesa zapustil, da ga je od greha odrešil in zveličal, v revnem hlevu, kakor ubogo dete, bil rojen, in je po terpljenju in trudapolnem življenju za-nj na križu najsrmatnejšo smert terpel; ni nam dvomiti, da bi se bilo njegovo serce dalo omečiti in k ljubezni uneti. Kaj pa naj mi storimo, ki gotovo tako terdega merzlega serca nimamo, in ki verujemo, da je Sin božji le zato se vélo večil in na križu izdihnil svojo dušo, da naj bi ga ljubili, ker smo po njem otroci božji in dediči njegovega kraljestva postali? Kaj naj mu mar to ljubezen odrečemo, in ga še zanaprej z nekersčanskim življenjem žalimo in sovražimo? O mi bi bili najnehvaležnejše, najostudnejše stvari, ako bi tolike ljubezni, s kolikoršno nas je naš Zveličar ljubil, z nasprotno ljubeznijo ne povračevali, in mu ne darovali svojega serca, kateri je za nas v dar prinesel svoje življenje! Saj, ako nam kdo kakošno dobroto skaže, se mu ne le za-njo zahvalimo, temuč se tudi varujemo, da bi tega svojega dobrotnika s čim ne razžalili. Ako prijatlja najdemo, kateri nam da svoje serce, tudi mi mu ga damo, ter ž njim veselje in žalost delimo.

Kdo, ljubi moji! nam je pa na svetu večo dobroto skazal, kakor Jezus Kristus s svojim vélovečenjem, s svojim rojstvom, s svojimi nauki, s svojim terpljenjem in s svojo smertjo na križu, ker nas je iz peklenške teme poklical v svojo prečudno luč, in nam oblast dal, postati otroci božji? Kteri prijatelj gre v smert za svojega prijatlja, ja v smert za svojega sovražnika? Ako bi bil le eno solzo za nas pretočil, bi mu že morali s hvaležno ljubeznijo svoje življenje darovati. Koliko ljubezen pa še le od nas zasluži, ker ni le britkih solz, ampak celo svojo kri do zadnje kaplje za nas prelil!

„Oh, zdihuje sv. Bernard, ako mi za svojega Zveličarja tega ne moremo storiti, kar je on za nas storil, storimo mu vsaj to, da ga nočemo nikoli več razžaliti. On nas je poprej ljubil; dajmo mu zato ljubezen za ljubezen.“ Ja, ljubezni in nič drugega noče od nas, ker nam je vse storil, kar je storiti zamogel. „Kaj bi bil imel še storiti, vprašuje po preroku, česar nisem storil?“ Manj pa tudi od nas ne more tirjati, ako razun ljubezni od nas nič drugega noče. „Moj sin, pravi, daj mi svoje serce, in nikar me več ne žali!“ To pa je ljubezen, ktero od nas hoče, da spolnujemo njegove zapovedi. Sam pravi: „Kdor moje zapovedi ima in jih spolnuje, ta je, kateri me ljubi.“ Po ljubezni nas hoče spoznati za svoje učence. „Ako pa kdo, piše sv. apostelj Pavelj, ne ljubi Gospoda našega Jezusa Kristusa, bodi izobčen“; to je, ne bodi več njegov učenec in soud njegovega kraljestva, ta bodi preklet.

Ko so v prvih časih kerščanstva sv. Polikarpa mučenca silili, da naj Kristusa preklinja, jim odgovori: „86 let že Kristusu služim, in se mi ni še nikoli nič žalega pod njim primerilo; zakaj bi tega svojega Gospoda preklinjal?“ Ljubi moji! Tudi nam Zveličar nikoli ni nič žalega storil, veliko več nas je z vsem bogastvom svoje hiše osrečil. Zato ga ljubimo, ker nas je on poprej ljubil, poslušajmo glas tega dobrega pastirja, ki je svoje življenje dal za svoje ovce, in je zato vse ljubezni pri svoji čredi vreden!

Sklep.

Prav tako, ljubi moji! ljubimo ga pa ne z besedami, in z jezikom, ampak v delih in v resnici. Pokažimo, da ga ljubimo, s spolnovanjem njegovih zapoved, s poterpežljivostjo v križih, z gorečnostjo v božji službi, in z vrednim prejemanjem sv. zakramentov. Le po tem smo njegovi pravi učenci, in tudi nam veljajo besede: „Mir ljudem na zemlji prave volje.“ Amen.

Pridiga za praznik sv. Štefana.

(Zamere ljudi se ne smemo bati.)

„Kdor se mene pred ljudmi sramuje, tistega bom se tudi jes pred svojim nebeškim očetom sramoval.“

(Mat. 10, 33.)

Vvod.

Marsikaterega sem že opominjal in mu rekel: „Ti ne smeš svojemu poželjenju vsega privoliti in svoje počutke moraš bolj krotiti. Da boš pa to lažje storil, se včasih posti, vina se zderži ali se kakošnega drugega prepovedanega veselja ogni.“ „Rad bi se postil, je nekateri odgovoril, pa se mi drugi norca delajo in pravijo: Kaj pa si storil, da se postiš? Pač nisi pameten.“ — Večkrat sem že kateremu na serce govoril in mu rekel: „Zapeljivosti je na svetu veliko in milost božja ti je silno potrebna; torej glej, da boš bolj pogosto k spovedi hodil in bolj pogosto sv. obhajilo prejemal.“ „Rad bi šel, mi je odgovoril, ali drugi se mi posmehujejo in pravijo: Kaj pa hodiš k spovedi, saj nisi tako velik grešnik? Kdor tolikokrat k spovedi gre, ne more veliko prida biti.“

V serce me je zbolelo, ko sem takošne besede slišal, in ne bi bil verjel, da se med vami taki krivi preroki znajdejo. To so hudičevi pomagači, to so najemniki tiste peklenske kače, ki je naše prve stariše v paradižu zapeljala in je tudi rekla, da prepovedani sad jesti ni greh.

Ljubi bratje in sestre! varujte se teh krivih prerokov, nikarte ž njimi govoriti in ne poslušajte njihovih zapeljivih nauk; zakaj pod njihovim jezikom, pravi sv. pismo, je modrosov strup.

Zalost pa se je tudi moje duše lotila, ko sem videl, da imate tako malo stanovitosti, da imate tako malo žive vere ter precej od pravega pota odstopite, in da se bojite bolj zaničevanja takih malopridnežev, kakor božje zamere. Ali ne veste, da dvema gospodoma ne morete služiti; ali se nič ne spomnite na Jezusove besede, ko pravi: če se bote mene vpričo ljudi sramovali, bom se tudi jes vas vpričo mojega nebeškega Očeta sramoval. Vi se sramujete postiti, k spovedi ali k sv. obhajilu iti; sramota vam bodi, pravi sv. Anton, zakaj če vam hudič svoje nauke prednaša, jih ubogate, če vam svet svoje nauke predstavlja, jih objemate, če vam meso svoj nauk daje, ga ljubite, samo nauk Jezusovih nočete sprejeti, samo teh se sramujete.“ — O tem vas hočem danes bolj poučiti.

Kdor hoče bogaboječe, brumno živeti, bode vselej od hudobnih zasmehovan, to bom pokazal v I. delu; kje moramo tedaj tolažbo iskati in kako se zadržati, to pa v II. delu.

O ko bi zamogel ljubezen do Boga in sovraštvo do sveta v vaša serca vtisniti, potem bi marsikateri začel med vami dobro živeti in marsikateri, ki že dobro živi, bi popolnoma postal. Pomagaj, o sv. Duh, ki si sv. Štefana napolnil, tudi meni in mojim poslušalcem, da bode to premišljevanje nam vsem na korist; da me bote bolj zvesto poslušali, pa se poprej pripravite.

I. del.

Veliko se znajde takih kristjanov, ki bi radi Bogu služili in večkrat sv. zakramente prejeli, ko le ne bi od drugih ljudi nobenega zaničevanja slišali; dosti je takih, ki nimajo nobenega veselja nad kvantami posvetnih ljudi, vendar samo zato take gerde besede poslušajo ali še celo zraven pomagajo, da se drugim ne zamerijo: obilno je takih, ki bi svoje slabe tovarše radi zapustili, pa si mislijo; če ne bom imel z njimi tovaršije, ne bom nikoli miru imel in zaničevali me bodo, da ne bo mogoče prestati.

O vi vsi, ki tako mislite, gorje vam! Hudobnežem se bojite zameriti, kralja nebes in zemlje razžaliti, pa nimate nobenega straha. Kdo vas bo enkrat sodil, kdo v nebesa vzel ali v pekel pahnil? Bog ali taki posvetneži, do katerih prijaznosti vam je zdaj več, kakor do božje prijaznosti? Ali ste že slišali kedaj besede sv. pisma, ali nikoli, ki pravijo: „Prijaznost božja in prijaznost tega sveta ne gresta skupaj.“ Enemu se morate zameriti; Bogu ali takim zaničnim ljudem, ker obema ni mogoče služiti. „Ko bi hotel ljudem dopasti, pravi sv. apostelj Pavelj, ne bi mogel biti služabnik Jezusa Kristusa.“ Nikar ne mislite na to, kaj bodo ljudje rekli, če brumno živite in njihove tovaršije nočete, ampak le na to mislite, kaj bo Bog rekel, in kako bote pred njim odgovor dajali. „Ne bojte se ljudi, opominja Jezus, ki le vaše truplo umorijo, ampak Boga se bojte, ki truplo in dušo v peklenški brezen pahne.“

Vi pa se ravno narobe obnašate; kolikokrat zamudite pridigo ali sv. evangelijs, kolikokrat se v cerkvi nespodobno vedete, in vendar se ne bojite in ne sramujete ne Boga ne ljudi; večkrat sem že tudi katerega slišal: „Jes bi rad večkrat v cerkev šel, pa ljudje gledajo za menoj in pravijo: Kaj neki v cerkvi dela, menda vsem svetnikom pete oblizuje.“

O vi malomarni kristjani! tedaj celo nobenega zaničevanja nočete zavoljo Jezusove vere prestati; samo to že pokaže, kako mlačno je vaše serce in kako merzla je vaša ljubezen do Boga. „Mene so imenovali Belcebuba ali višega hudičev“, pravi Jezus, zakaj ste tedaj vi nevoljni, če vas nekateri spačeni, malovredni ljudje zasmehujejo ali vam priimke dajejo? Verujte mi vendar, da med brumnimi in hudobnimi prave prijaznosti ne more biti in je tudi nikoli ni bilo.

Spomnite se na Marijo Magdaleno, znano Jeruzalemsko grešnico.

Vsa skesana od notranje žalosti je vpričo veliko ljudi pred Jezusa na kolena padla, s svojimi solzami njegove noge umivala in svojimi lasmi jih brisala. Imela je pri sebi tudi puščico žlahtnega, dragega mazila, s katerimi je glavo svojega ljubeznjivega Učenika oblila in pomazilila. In kaj mislite, kaj so rekli ljudje, ki so zraven stali in videli njeno veliko žalost in neizrečeno ljubezen do Jezusa? „Čemu je ta potrata, so rekli, to je neumno in nespametno od te ženske.“ — Glejte, poprej ko je grešno živela in svoje truplo lišpala, ko je svoje lice z drago vodo umivala in svoje lase z dišečim mazilom mazilila, ko je žido in žamet nosila in na perstih imela polno perstanov, jej nobeden ni rekel, da potrato dela in nobeden je ni deržal za nespametno.

Ravno tako se godi v naših časih. Ko bi postavim katera nersramnica, kakoršnih zdaj v vsakem kotu vidimo, zapustila svoje slabo znanje in bi se začela bolj ponižno oblačiti, ko bi posvetnim tovaršijam slovo dala in večkrat k spovedi šla, precej bodo se nekateri našli, ki bodo svoje strupene jezike stegovali in rekli: „Tej ženski se pa meša in ob pamet gre.“ — O vi pošasti, ki tako govorite, enkrat bodo vas te besede peklo bolj kakor vrelo maslo. Komu več pameti manjka, kakor vam, ki še kaj slišite, pa vse napčno zastopite? Kdo ima bolj možgane zmešane, kakor vi, ki nimate nobenega razsodka, ker to, kar je prav, za greh deržite, to pa, kar je Bogu zoperno, se vam prav in dobro zdi.

Ali vam, kateri ste tako hudobni, ne bom več govoril, ampak le vas, ki imate veselje Bogu služiti, pa se zasmehovanja takih hudobnežev bojite, hočem še bolj opominjati v

II. delu.

„Meni na tem ni nič, pravi sv. Pavelj, kaj vi od mene mislite; moja vest mi nič ne očita, in Bog me bo sodil, ne pa vi.“ — Tako morate tudi vi svoje življenje po naukih sv. evangelja ravnati, kakor vas božja beseda uči in opominja, in nič ne porajtati na to, kaj ljudje govorijo, naj vas hvalijo ali čertijo; zakaj če boš na besede ljudi gledal, pravi modri v sv. pismu, boš kmalu v grehe padel.

Vsem dopasti se nikoli ne moremo, zato je bolj pametno, da se hudobnim zamerimo, ne pravičnim, in ko bi se tudi vsem ljudem zamerili, kaj nam to more škodovati, če se le Bogu dopademo. Čeravno zdaj ljudje pravijo: ta človek ni za nobeno družbo, ž njim ni nič začeti, ker zmiraj v cerkvi tiči in si nobenega veselja ne privošči, — bolje je za nas, kakor da bi na sodnji dan morali tiste strašne besede od Jezusa slišati: „Resnično vam povem, jes vas ne poznam; vi ste svet bolj ljubili, kakor mene, zato je me niste vredni.“

Ko bi bil sv. Štefan na sodbe Judov kaj porajtal, nikoli ne

bi bil mučeniške krone prejel in mi ne bi mogli danes njegovega častitega praznika obhajati. Al njemu ni bilo mar, da so farizeji z zobmi škripali in se togotili v svojih sercih, ampak serčno jim je njih hudobijo očital in je v svojih mladih letih življenje dal, da je svojo dušo rešil. O ko bi tudi vi mladenči njega posnemali, in se ne bi pustili pohujšati od takih spridenih fantov, ki se zato iz vas norca delajo, ker še niste tako razuzdani, kakor oni; le ogibajte se jih in enkrat ali dvakrat se jim serčno ustavite, pa bodo vas kmalu v miru pustili.

Pobožen duhovnik, ki je v drugem delu sveta, v Ameriki, divjim ljudem kerščansko vero oznanoval, pripoveduje v nekem pismu tako-le: Ne davno je prišla k meni mlada ajdovska deklica, in je močno želela sv. kerst prijeti in oblubo vednega devištva storiti. Duhoven jo v kerščanski veri popolnoma podučil in jo skuša, bo li v tem lepem naprejšetji stanovitna ali ne. Pri skušnjavah je stanovitna ostala, dasiravno jej je oče, ki je bil silno bogat in mogočen, trdno žugal in rekel, da kakor hitro se pusti kerstiti, jej bo jezik iztergal in jo do smerti pustil tepsti. Ali ona se vsega tega ni bala, ker je dobro vedela, kar je Kristus rekel: „Kdor svojega očeta ali svojo mater bolj ljubi, kakor mene, ni mene vreden.“ Oj blaga, srečna deklica, kako lepa krona te v nebesih čaka, in kako neizrečeno veselje boš ondi našla!

Posnemajte jo vi, kateri še kaj za Boga marate in bodite stanovitni na potu zveličanja; nič ne dene, če vas tudi stariši čertijo, če vas bratje in sestre zaničujejo, Kristus namreč pravi: blagor vam, zakaj vaše plačilo v nebesih je obilno. Nikar se ne sramujte naše sv. vere in Jezusove službe; nikar se ne sramujte, pokore delati in sv. poste zvesto držati; nikar se ne sramujte pred sv. rešnjim Telesom poklekniti, med sv. mešo klečati, svoje roke proti nebesom povzdigniti in svoje oči k tlam obrniti; nikar se ne sramujte mimo križa gredé se pokrižati, kedar zvoní, angeljsko češčenje moliti in včasih sv. križev pot opravljati; nikar se ne sramujte, večkrat v letu k spovedi in k sv. obhajilu iti, in pohujšanje svojega prejšnjega življenja z dobrimi zgledi popraviti. Ljudje naj stegajo jezike, kakor hočejo, pustite jih govoriti; kakor pes neha sam od sebe lajati, če ga v miru pustimo, tako bo tudi njihovo zaničevanje samo od sebe nehalo.

Posebno pa hočem vas, ljube kerščanske duše! še enkrat opomniti, vas, ki se še niste v mreže zapeljivega sveta vjele, in še v svoji nedolžnosti cvetete, kakor rože v jutranji rosi, nikar zato ne žalujte, ker vas svet nima rad, ker vas posvetneži po strani gledajo ali vam priimke dajejo; saj Kristus pravi: blagor vam, kateri zavoljo pravice, zavoljo pobožnosti preganjanje terpite, zakaj vaše je nebeško kraljestvo. Ne bojte se zaničevanja takih zapeljivih ljudi, naj bodo gosposkega ali kmečkega stanu, če vas na poti srečajo, svoje oči v tla obrnite, ker oni še pogleda iz vaših čistih oči niso

vredni. Če v hišo pridejo in nesramno govorijo, pojdite vun, da vašega neomadeževanega serca ne oskrunijo; če vas po noči kličejo, ne oglasite se, da njih strupene sape ne požrete; če vas v greh napeljujejo, le serčno se vstavite, Bog vam bo že pomagal. Sv. Cita je nekega hlapca za uho vdarila, ker jo je hotel poljubiti, ter se mu je grozila, da bo gospodu povedala, če jo v miru ne pusti. Tako se tudi vi lahko na različne načine varujete, če le hočete. In če tudi potem morate veliko besedi slišati in imajo ljudje od vas veliko govoriti, le poterpite in se proti nebesom ozirajte. Zgoraj nad rumenim solncem, nad svetlimi zvezdami prebiva Jezus, ljubi ženin čistih duš, in on vas ljubi, on vas ima rad in z veseljem na vaše čednosti gleda; tam gori prebiva Marija, vaša ljubeznjiva mati, ki prosi za vas in vas ne bo brez pomoči pustila; tam gori prebivajo angelji, kateri se nad vami veselijo in vam vence spletaajo iz najlepših nebeških rož. Vsak pameten človek vas bo spoštoval in častil, in vaši duhovni pastirji bodo se veselili, kedar bodo vas videli, in bodo Boga hvalili, da jih ne pusti brez vse tolažbe. In kedar se na smertno posteljo vležete, bote videli, kakor sv. Štefan, nebesa odperete, in Jezusa na desni strani božji, ki vas bo z eno roko v nebesa vzel, z drugo pa vam nebeško krono na glavo djal. Glejte, kakošno veselje, katerega bote ondi vekomaj vživali. Amen.

Kitica adventnih pridig.

(Gov. J. A. v D.)

I. adventna nedelja.

„Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodovo, ravne storite njegove steze, vsaka gora in vsak grič naj se poniža.“
(Luk. 3, 4.)

V v o d.

Preljubi kristjani! Novico vam imam danes povedati! Velik in imeniten gospod se je napovedal in hoče v štirih tednih k nam priti. Meni je naročil, da vam to ob času povem, da se bote mogli na njegov prihod pripravljati in ga spodobno sprejeti.

Kdo neki je ta gospod, bote prašali? Ali so morebiti naš milostljivi škof, katerih že dolgo ni bilo pri nas? Ali je morebiti kateri cesarske rodovine ali deželni poglavar? — Nobeden teh ni, ampak veliko večji gospod je, kot vsi ti. Ta gospod je škof naših

duš, je kralj vseh kraljev in gospod nebes in zemlje; Jezus Kristus sam je, ki hoče k nam priti, nas obiskati!

To pa že vemo, bote odgovorili, to ni nič novega! Res, dolgo je že tega, kar je naš Zveličar prišel na svet, že je 1882 let, pa vendar je njegov prihod vsako leto nov, vsako leto obhajamo namreč spomin na prihod Zveličarjev v Božiču na sveti večer.

Vem, ljubi moji, ko bi eden popred imenovanih gospodov k nam prišel, da bi ga gotovo z veseljem in častjo sprejeli. Če pa še višji hoče k nam priti, ali ga ne bomo še z veliko večjim spoštovanjem sprejeli? Gotovo. Tega ni dvoma. Že na očeh vam berem, kakor bi me hotli prašati: „Kaj naj pa storimo, da bomo tega Gospoda lepo in vredno sprejeli?

Na to vam ne morem drugzega in boljšega odgovoriti, kakor je govoril tisti mož, ki je ljudi na prvi prihod Kristusov pripravljaj; kakor je klical sv. Janez Kerstnik, ki je rekel: Jes sem glas vpijočega v puščavi, pripravite pot Gospodovo!“

Tako tudi jes danes kličem in hočem zaporedoma klicati vse štiri adventne nedelje:

„Pripravite pot Gospodovo!“

Morebiti, da vendar kdo sliši, si k sercu vzame in se oberne od svoje pregrešne poti.

Razlaga.

Pervi greh je bil storjen in za njim je prišla smert in vse njene tovaršice. Človeški um je oslabil in ni mu bilo mogoče, Boga prav spoznati; človeška volja je bila bolj k hudemu kakor k dobremu nagnjena. Ljudje so se zgubljevali z zmote v zmoto, padali iz greha v greh. Čutili so sicer svojo nesrečo, ali znebiti se je niso mogli. — Dušna zmotnjava in temota je postala slednjič tako velika, da so clo ajdje spoznali: ali mora priti pomoč iz nebes, ali pa gre svet k koncu!

In glejte, pomoč iz nebes je tudi prišla v spolnenji časa, ktereга je Bog odmeril. Poslal je namreč Bog svojega edinorojenega sina na svet, da bi ljudi podučil, kaj je volja božja; da bi jih rešil teškega greha in storil zopet otroke božje. Prišel je v Betlehemu na Judovskem na svet, Jezus Kristus, sin živega Boga.

Predno je Jezus učiti začel, je Bog pred njim poslal sv. Janeza Kerstnika, naj bi ljudi na prihod Kristusov pripravljaj. Kakor hitro se je zvedelo, da prerok v puščavi uči, so hiteli k njemu od vseh strani imenitni farizeji in prosto ljudstvo, vojaki in očitni grešniki, so poslušali njegove besede in vsi ginjeni vprašali: „Kaj nam je storiti? On pa jim je odgovoril: „Pripravite pot Gospodovo, ravne storite njegove steze; vsaka dolina naj se napolni, vsaka gora in vsak grič naj se poniža; kar je krivega, bodi ravno, kar je ojestrega, naj bodo gladke pota.“ (Luk. 3, 4—6.)

Preljubi moji! Temno in merzlo je bilo štiri tisoč let, kar so čakali pravični starega zakona, zdihovali so po Odrešeniku in klicali: „Vi oblaki ga rosite in zemlja naj ga da!“ tako dolgo, da je res prišel, da je dušno temo odgnal in serčno merzloto razdjal; da je iz nebes prinesel mir in veselje ljudem, ki so dobre volje.

Kerščanski poslušavci! Kristus ne pride več na zemljo, kakor je kdaj prišel, kot majhno dete v Betlehemu; prišel bo le enkrat še na konec sveta, kot pravičen sodnik, kakor nam pripoveduje današnje sv. evangelje; vendar pa njegov skrivnostni prihod vsako leto v Božiču obhajamo in vsak kristjan zase ta prihod takrat obaja, kedar Jezus v podobi kruha kot pravi Bog in človek pri sv. obhajilu v njegovo serce pride. — Sv. katolijska cerkev pa želi, da vsak kristjan ta sveti čas vredno k sv. obhajilu pristopi.

Upam, ljubi farmani! da bote to željo sv. cerkve spolnili, da bote tudi letos, kakor druge leta sv. zakramente prejeli. Zdi se mi, kakor bi me samo še prašati hotli: Kaj naj storimo, da bomo Jezusa vredno v sv. rešnjem Telesu prejeli?“ To imamo storiti, kar je sv. Janez Kerstnik množicam govoril: Pripravite pot Gospodovo itd. Te besede nas opominjajo prvič na to, kako so v starih časih kralje sprejemali in jih še zdaj častljivo sprejemajo. Pot, po kateri je imel kralj priti, so poravnali, hribe znižali in doline napolnili, da je kralj imel lepo ravno pot. Tako še dandanešnji cesto in ulice, po kateri ima cesar priti osnažijo, kamenje odpravijo in mu tako gladko pot storé. — In glejte, ravno to moramo mi v naših sercih storiti, če hočemo Jezusa s častjo in vredno pri sv. obhajilu sprejeti.

Poglejmo toraj v svoja serca, kakošna so in če je vse lepo pripravljeno, sprejeti tako visocega gosta!

Kako je kaj v tvojem sercu, kerščanska duša? kako v tvojem notranjem, kako v tvoji hiši, pod tvojo streho? Ali si pripravljena najsvetejšega, Odrešenika sveta sprejeti in ga pogostovati?

Oh, v marsikterem sercu je temno in žalostno, tako mrzlo in temno, kakor tedaj tiste 4 tisoč leta, kakor zdaj v adventnem času. Temno je v tvojem sercu, kerščanska duša, ker je ugasnila ondi luč gnade božje; mrzlo je tam, kjer ogenj ljubezni božje več ne gori; žalostno je, kjer so cvetlice kersčanskih čednost zvene in so poteptane. O, le poglej notri, ljuba duša, in boš videla, da je tako! In v tako stanovanje hočeš Odrešenika sprejeti, tvojega Gospoda in Boga? Če ga pa ne sprejmeš, kaj je rekel: „Če ne bote jedli mesa sinu človekovega in ne bote pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi.“ (Jan. 6, 54.)

Kaj tedaj hočemo storiti, še enkrat vprašam? To, kar nas opominja sv. Janez Kerstnik ko pravi: „Pripravite pot Gospodovo itd.

Da bo tedaj Gospod Bog rad v sv. rešnjem Telesu k nam prišel, mu moremo lepo pot v naše serca pripraviti. Prvo, kar nam je zavoljo tega storiti, je to, da odpravimo gore in hribe iz našega serca, kakor nas uči sv. Janez Kerstnik.

1. Vsaka gora in vsak grič naj se poniža!

Kaj so pa gore in hribje v naših srcih? Gore so veliki, smertni grehi, hribje pa mali grehi. Le poglejmo danes v serce svoje! Če morebiti ni gora, najdlji bomo veliko hribov, malih grehov, ki se priходу našega Zveličarja ustavljajo. V marsikterem sercu pa so morebiti tudi gore, velike gore, smertni, veliki grehi! Glejte, te gore in hribe moramo odpraviti, znižati, da bo lepa, ravna pot, Gospodu pripravljena!

Kako pa jih morem odpraviti, me prašáš. To dobro veš. Če pa ne veš, ti hočem jes povedati. Lej, tukaj je mešna srajca, plava štola in duhoven Gospodov! Če se skesano in odkritoserčno spoveš, se resnično poboljšáš, je Gospod zvest in pripravljen ti grehe odpustiti. Ja pri dobri, resnični spovedi se gore in hribje ponižajo, pa ne samo ponižajo, ampak popolnoma se odpravijo in razderó.

Jes ti vidim v serce, kerščanska duša! Težek kamen te tlači, velike gore in hribje brez števila te teže. Ako se jih hočeš znebiti, pridi zdaj v adventu k spovedi, nikar ne odlašaj, pridi in dobro se pripravi in videl boš: kamen se bo odvalil, gore in hribje bodo odpravljeni, lahko ti bo pri sercu, vesel in miren boš postal, kakor že davno nisi bil več, in besede Božične se bodo tvojemu stanu prilagale: Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!

Pa ravno to je najbolj sitno, spoved! Marsikaj bi še storil da bi le spovedi ne bilo. Če le moreš, se je ogiblješ in dalej ko si od spovednice, rajši imaš! Kje je že velika noč, pa te ni več blizo. Morebiti so ti spovednik ostro naročili, ali saj prijateljsko svetovali, da bi kmalo zopet k spovedi prišel; pa te do zdaj ni bilo. Da si le listek premenil, potem si bil brez skerbi, saj za notranjo premembo ti ni bilo mar. Glej, zdaj lahko popraviš, če ti je resnica s poboljšanjem, ta spoved brez listeka bo več zalegla ko una.

Marsikteri pa se morebiti izgovarja pred adventno spovedjo, rekoč: Saj od Velike noči nisem nič tacega storil, da bi se bilo treba spovedovati! Ljubi moj, morebiti res nimaš smertnega greha nad seboj, pa imaš skoro gotovo več ali manj malih grehov, tudi te je treba odpraviti, ves prah pomesti, kar se ga je toliko časa v sercu nabralo in tako Gospodu res lepo stanovanje pripraviti. — In ko bi bil res brez greha, kar pa ne verjamem, ker tudi pravični sedemkrat na dan greši, boš pa toliko lažje opravil.

Dajmo se tedaj pripraviti na prihod Gospodov. Mi duhovni imamo povelje, kakor nekdam sv. Janez Kerstnik, da oznanujemo k poboljšanju, k vrednemu prejemanju sv. zakramentov. Pa vse naše oznanovanje nič ne zda, če Bog svoje pomoči ne da, in če Marija, ktero zdaj v Adventu posebno častimo pri zornih mešah, od Boga ne sprosi. Pridite tedaj radi k zornim mešam, prosite za priprošnjo Marijino in če vam je resnica, poboljšali se bote in vredno bote Gospoda sprejeli, ko bi bili popred še taki grešniki. Saj pravi

sv. Bernard, da še ni bilo slišati, da bi bila Marija ktereга odgnala in odpodila, ki je resnično se k njej zatekel!

Tako vam tedaj danes z besedami sv. Janeza Kerstnika božje povelje oznamim: „Pripravite pot Gospodovo itd. in kot prvo pripravo vam priporočim: vsaka gora in vsak hrib naj se poniža, kar se le pri dobri spovedi zamore zgoditi. Zatorej rečem: pridite k spovedi, pridite gotovo, pridite kmalu! Amen.

II. adventna nedelja.

„Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodovo: Vsaka dolina naj se napolni.“
(Luk. 3, 4.)

V v o d.

Jes sem glas vpijočega v puščavi! Pripravite pot Gospodu! S tem besedami sv. Janeza danes vdrugo kličem k vam. Ako namreč hočemo ta adventni čas Jezusa vredno v svoje serca sprejeti, ako hočemo, da se on tudi v naših sercih zopet rodi — mu moramo pot v naše serca poravnati in pripraviti. Kako se to zgodi, nas prav lepo uči sv. Janez Kerstnik ki je ljudi na prvi Jezusov prihod pripravljaj. On je rekel: Pripravite pot Gospodu; ravne storite njegove steze! Vsaka dolina naj se napolni; vsaka gora in vsak grič naj se poniža. Kar je krivega, bodi ravno in kar je ostrega naj bodo gladke pota! Ravno tako tudi jes vam kličem: Pripravite, ljubi moji farmani! pot Gospodu! Odpravite najpred gore in griče iz svojih senc! Kako se to zgodi, sem vam danes teden povedal. Rekel sem, da je treba velike in male grehe z dobro, natančno spovedjo odpraviti. Ali če ste to storili ali če še le bote, nikar ne mislite, da je s tem vse storjeno! Dobra spoved je še le začetek pravega spreobrnjenja. Če so tudi grehi odpuščeni, s tem rajtenga pred Bogom še ni poravnana. Saj je zapisano: Zavoljo odpuščenega greha ne bodi brez skerbi (Eccl. 5, 5.) Bog ti je sicer greh odpustil, ali časno kaznen moreš še terpeti, ali tukaj ali tam! Gore in griči so sicer ponižani in odpravljeni; ali treba je še doline zasuti in napolniti!

In kaj se pravi: doline napolniti, vam hočem danes z božjo pomočjo povedati. Vi pa zvesto poslušajte!

Razlaga.

Dve poti peljate iz tega življenja k večnemu življenju; pot nedolžnosti in pot pokore. Pot nedolžnosti je ravna, gladka, in pri-

jetna; ona pelje brez posebnih težav k Bogu in k večnemu življenju. Blagor jim, ki po tej poti hodijo! Ali koliko jih je, da bi ves čas po poti nedolžnosti hodili? Skoraj vsak odrasčen kristjan pred ali poznej to pot zapusti, ko se v velike grehe zgubi. Z grehom pa se človek odterga in oddali od Boga; nekakošen prepad, globoka jama in dolina se naredi med grešnikom in med Bogom; zakaj daleč od grešnikov je zveličanje (Ps. 118.) Med tem ko nedolžni po ravni poti naravnost proti zveličanju brez posebnih težav hodi in roma, mora grešnik iz globoke doline po stermem robu lezti na Sionsko goro, ali pa mora prepad, dolino med sabo in Bogom zasuti in napolniti! In kako se to zgodi?

1. Z resnično, pravo pokoro! Resnica je naše katoliške vere, da se nam pri zakramentu sv. pokore grehi in večne kazni odpusté, časne pa mora človek sam terpeti, ali tukaj ali tam. In glejte ravno v tem obstoji pokora, da za grehe zadostujemo; da časne kazni terpimo. Bog je neskončno pravičen, in vsak greh mora biti kaznovan. Je Bog nad svojim preljubim edinorojenim Sinom naš greh tako strašno kaznoval, tudi grešnik brez kazni biti ne sme! — Zato je bistven del svete pokore, da se grešniku pri spovedi pokora naloži, ali zadostivne dela. In tu se mora reči, da ta pokora ni tako težavna, da spovedniki v tem raji premeško kot preojstro ravnaajo. Če pomislimo, kako ojstra je bila pokora v prvih časih kerščanstva, se pač ne smemo pritoževati črez pokoro, ki se nam pri spovedi naloži. Tako se je moral postavim 10 dni pri kruhu in vodi postiti, kdor je v cerkvi en samkrat nespodobno se zadržal; 40 dni, kdor je starše zaklel ali hudo se zlagal; 1 leto za očitne pokore v lopi v rašovniku zavoljo enega samega nečistega greha, 5 in 7 let zavoljo prešestva, kdor je po krivem prisegel, koga umoril, celo življenje itd. Kaj tedaj hočemo od takih reči, ki pokore od spovednika naložene nočejo sprejeti ali pa spolniti? Ko se jim preveč zdi, če morajo kakošen post opraviti, sv. križev pot moliti ali črez mesec zopet k spovedi priti? To je znamenje, da jim ni res žal in da se nočejo zares z Bogom spraviti in sprijazniti. Komur je zares žal, ne opravi samo pri spovedi naložene pokore, ampak si jo še sam kaj naloži!

b) Pa tudi s pokoro, ki jo spovednik naložé, ni še vse opravljeno. Eden je, ki natanjko ve vse naše grehe in do pičice natanjko presodi naše zadolženje, on tudi najbolj ve pravo pokoro naložiti. Zato moramo tudi od Boga nam poslano nadlogo, britkosti, križe in bolezní z voljo sprejeti in poterpežljivo prenašati!

Tako postavim Bog komu pošlje bolezen, ki terpi cele tedne, mesce ali cele leta. Kaj je to družega, kot pokora za storjene grehe? — Tako imajo velikokrat zakonski mnogo sitnosti in težav; mož z jezično ženo, žena z zapravlјivim možem. Kaj je to družega kot pokora za storjene grehe? In vendar kako se je nekteri branijo, tožijo, godernjajo ali celo kolnejo. Ko bi hotli pač malo nazaj po-

misliti na svoje prejšno življenje, kako so nespodobno, pregrešno, pohujšljivo živeli! — Tako imajo velikokrat starši neznane skerbi, veliko žalosti, sramote, nehvaležnosti od lastnih otrok terpeti. Kaj je to družega, kot pokora za stare grehe? Ko bi pač hotli taki starši nazaj pomisliti na svoje mlade leta; kmalo bi spoznali, da je to pravična kazen zato, ker so sami s svojimi starši tudi gerdo ravnali in staršem enake žalosti in sramoto prizadevali! Tako je marsikter obrekovan, po nedolžnem tožen, preganjan in žaljen. V tej reči, v kateri ga tožijo, res ni prizadet; ko bi pa hotel nazaj pomisliti, bi hitro našel, da je to pokora za druge že davno in na skrivnem storjene grehe. Oh, preljubi! Nikar ne pozabimo, da je Bog neskončno pravičen. Vsak greh mora biti kaznovan, če tukaj ne, bo pa tam. — Toraj se nikar ne branimo nadlog in težav. Če jih voljno prenašamo, s tem najložež dolino, brezno med nami in med Bogom zasujemo in napolnimo. Vse take britkosti so nam velikokrat nalašč zato od Boga poslani ali pripuščene, da z njimi stare dolgove poravnamo, za davno že storjene in odpuščene grehe zadosti storimo. Ako nas tedaj sv. Janez opominja, da naj zdaj v adventu doline napolnimo, se to hoče reči, da naj pravo, resnično pokoro delamo. Zato zdaj v adventu cerkev post napoveduje ob sredah in petkih; zato hrup in ženitovanjsko veselje prepoveduje — zato se adventne nedelje v višnjevo spokorno obleko oblači. Mi tedaj doline napolnimo, če pri spovedi naloženo pokoro zvesto in natanjko opravimo; če od Boga nam poslani ali pripuščeni nadloge voljno prenašamo; če si tudi sami prostovoljno kaj pokore naložimo!

Dolina pa se lahko še v drugem pomenu vzame. Če človek dolžnosti kerščanske in svojega stanu natanjko ne spolnuje, če molitev opušča, ali zanikerno opravlja, če božjo službo slabo obiskuje, če druge dobre dela opušča; je to tudi nekakošna dolina, luknja praznosta, ki mora biti zasuta, napolnjena, poravnana. Mi tedaj doline napolnujemo

2. z dobrimi deli, z večo gorečnostjo. Naše mnoge zamude, zanikernosti, naša lenoba v božji službi, to so tiste doline, ki nam jih je zasuti. Ljubi moj! Ti si popred večkrat zjutrajno ali večerno molitev opustil; zdaj je treba to popraviti, več in gorečnejši moliti. Ti si popred včasih brez pravega ali malovrednega vzroka ob nedeljah in praznikih sv. mešo zamudil ali opustil; zato zdaj tudi ob delavnikih hodi k svitnim mešam, da to zamudo popraviš. Ti si veliko časa po nepotrebnem zapravil, ko si ali predolgo ležal, ali v slabih tovaršijah posedal; zato zdaj bolj zgodaj vtajaj in se dalj časa v cerkvi pomudi! Ti si sicer veliko dobrega zamudil, zato zdaj po svoji moči revežem pomagaj in miloščno obilnejši podeluj! Z eno besedo: Prizadevaj si za najmenitnejši dobre dela, za molitev, post in miloščino. S tem bodeš še najbolj mnoge doline zasul in svoje mnoge zanikernosti poravnal, saj je pisano v bukvah Tobijevih (p. 12.) Dobra je molitev s postom in miloščina

boljši kot zaklade zlata nabirati, ker miloščina reši smerti in ona je, ki grehe zbriše in stori, da zadobimo usmiljenje in večno življenje.

3. Še na neko lastnost pri dolinah vas moram opomniti in tudi na to imeniten nauk pripeti. Znano vam je, da po dolinah velikokrat megla stoji med tem, ko po hribih lepo sonce sije. Včasih še le proti poldnevu sonce meglo prebije, v jesenskem času pa po cele dni stoji. — Ravno taka, kakor po dolinah, se velikokrat tudi nekterim kristjanom godi. V njih sercih stoje mnogokrat goste megle časnih skerbi, posvetnega poželenja, mesenih sladnosti, da neba čisto nič ne vidijo, da na svoj namen skoraj čisto pozabijo, da v njih serce le redkokrat sonce božje gnade posije. Nekteri so tako zaverovani v ta svet, kakor bi jim bilo vedno tukaj biti; nekteri se te zemlje tako derže, kakor bi jo ne bilo treba nikdar zapustiti; le za časno skerbé, na zveličanje pa skoraj pozabijo. Taki kristjani so pač podobni prebivalcem po dolinah, po katerih se vedno megle vlačijo in ki malokdaj sonce vidijo. Takim je tedaj tudi treba, da zasujejo doline posvetnega hrepenenja, da se povzdignejo iz prevelikih časnih skerbi na visoko Sionsko goro, to se pravi k spoznanju svojega pravega konca. — Zato vsacega zmed nas opominja sv. Pavelj v listu do Efežanov (5, 14.): Vstani, ki spiš in razsvetlil te bo Kristus! Toraj obrnimo sv. adventni čas posebno tudi v to, da se bomo iz doline časnih skerbi in posvetnega hrepenenja povzdignili, da bomo ta čas bolj resno premišljevali svoj pravi poklic in da se bomo od posvetnih željá k nebeškim povzdignili. In k temu nam hoče tudi pomagati Marija, Zgodnja Danica, ki bo pregnala s svojim svitom megle iz našega serca in bo vnela v nas želje pravega zveličanja!

Sklep.

Tako ste danes, ljubi moji farmani! zopet slišali glas vpijočega v puščavi, ki vas kliče in vabi in prosi, da bi doline napolnili!

Napolnimo tedaj doline s tem, da bomo pravo, resnično pokoro delali, da bomo ne samo pri spovedi naloženo pokoro zvesto opravili, ampak tudi od Boga nam poslane ali pripuščene nadloge voljno prenašali in še sami prostovoljno kaj pokore si naložili. Napolnimo doline tudi s tem, da vse zamude in zanikernosti zdaj z večo gorečnostjo poravnamo, da to, kar smo zamudili, prihitimo, kar smo opustili, po svoji moči z dobrimi deli, z molitevjo, postom in miloščino nadomestimo. Napolnimo pa tudi doline s tem, da se zmiraj bolj od posvetnega odtergamo, da ne bomo iskali samo tega, kar je tukaj, ampak nebeških, neminljivih dobrot. Oh, preljubi, nikar ne preslišimo glasu vpijočega v puščavi, ki nas zdaj tako živo opominja, vse doline zasuti, pravo pokoro delati, ko kliče: Delajte pokoro, nebeško kraljestvo je blizu. (Mat. 3, 2.) Če smo grešili, ne mo-

remo brez pokore zveličani biti, ker Jezus naravnost pravi: Ako se ne spokorite, bote vsi skup pogubljeni! (Luk. 13, 5.) Ako jo pa res delamo, doline res napolnimo, potem bomo pa tudi gotovo zveličani; saj imamo besedo Zveličarjevo, da je Sin človekov prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega. (Luk. 19, 10.) Amen.

III. adventna nedelja.

„Glas vpijočega v puščavi. Pripravite pot Gospodu. Kar je krivega, bodi ravno, kar je ostrega, naj bodo gladke pota.“
(Luk. 3, 4)

Vvod.

Jes sem glas vpijočega v puščavi. Pripravite pot Gospodu! Tako kličem danes v tretjič k vam z besedami sv. Janeza Kerstnika. Kakor je ta sveti mož ljudi na prvi prihod Kristusov pripravljaj, tako bi tudi jes vas na drugi njegov prihod rad pripravil, ko želi zdaj v vaše serca priti in ko bo prišel nas klicat v večnost. Kako zamoremo Gospodu lepo pot pripraviti, je razločno povedal sv. Janez Kerstnik, ko je klical: Vsaka gora in grič itd. ... tako tudi jest kličem ta adventni čas. Že sem vam povedal, kaj se pravi gore in griče ponižati in odpraviti, tudi sem vam danes teden povedal, kako se doline napolnijo in zasujejo. Ali vendar vse to še ni dovolj. Ni zadosti le grehov se čisto in natanjko spovedati; ni zadosti, za storjene grehe resnično pokoro delati: treba je tudi še

vse krivo poravnati,

vse ojestro pogladiti!

In kako se to zgodi, vam hočem danes z božjo pomočjo povedati!

Razlaga.

Kar je krivega, bodi ravno; kar je ojestrega naj bodo gladke pota! Kaj se to hoče reči? ljubi moji!

Na svetu je marsikaj, krivo, robato in nerodno. Kedarkoli pri kakošni hiši ne gre več prav, kedar začno dolgove delati, od hiše prodajati, kedar nič več ne popravljajo, kedar strehe rebra kažejo, in hlevi razpadajo, gozdi svetli ratujejo itd., takrat kmalu začnejo ljudje šepetati ali tudi glasno govoriti, rekoč: Pri tej hiši gre krivo, gre narobe; ta hiša bo na nič prišla. — In prav imajo ljudje. Če se kmalu ne oberne, če se dolgovi ne poravnajo, če se podertije ne popravijo mora hiša res na nič priti. In glejte ravno taka je s

kristjanom. Če začne nerodno živeti, če hodi po krivih potih, kam bo prišel? kakošen konec bo storil? Vsak lahko spozna, da ne do- brega. Kdor po krivi poti hodi, nikoli ne bo prav prišel, če se za časa ne oberne in na pravo pot ne stopi! Prašanje je le, ktera pot je za kristjana prava, ktera pa je kriva?

Prava pot, ki kristjana naravnost v nebesa pelja, je zaznamo- vana s petnajstimi koli in napisi, ki so ob poti sem ter tje po- stavljene. Ti koli in napisi na njih so 10 božje in 5 cerkvene za- povedi. Kakor vidite večkrat na razpotjih take znamenja lesene roke, ki kažejo, kam se je obrniti, tako so tudi božje in cerkvene za- povedi tisti kazalci, ki nam kažejo, kako moramo prav hoditi na našo pravo domačijo. Te znamenja vsak lahko razume in spozna, tudi tisti, ki brati ne zna; Bog nam je namreč zapovedi v naše serca zapisal. — Kdorkoli pa teh znamenj ne porajta, kdor jih pri vsaki priliki prezira, prekorači in prelomi, tisti hodi po napčni, krivi poti, ki ga tudi prav pripeljati ne more.

Naj vam to bolj na drobno razložim in z zgledi pojasnim. Krivo je, če otroci staršev ne obogajo, če jih zmerjajo, kolnejo, na starost zapusté in jim izgovorjene pobiljšenge ne odrahtujejo! Krivo je, če starši in predpostavljeni svojim podložnim slabe zglede dajejo! Krivo je, če kdo namesto v cerkev iti, pa raje leži, ali pa še celo pri igri ali pijači sedi! Krivo je, če kdo namesto besedo božjo po- slušati, raje proč gre in pod zidom kadi ali se razgovarja! Krivo je, če se zakonski kregaje, kolnejo in pretepajo! Krivo je, če mož po kerčmah poseja in zapravlja, žena in otroci pa stradajo! Krivo je, če žena možu za herbtom od hiše prodaja in za nepotrebne reči porabi! Krivo je, če kdo po noči razgraja — ali celo išče, da svoje nečiste želje spolni! Krivo je, če kdo bližnjega prekaní in ogoljufa pri kupčiji, ali ga na premoženji poškoduje, če na srenjskem seka, skrivaj odnaša! Krivo je, če ženska po slabih družbah in ple- siščih hodi!

Ojstro in robato je, če kdo svojega bližnjega sovraži, če sosed soseda videti ne more, če ena drugi besede ne privoščí! Ojstro in robato je, če zakonski ne derzé zakonske zvestobe, če mož zraven žene po drugih gleda ali celo z drugimi se peča! Ostro in robato je, če bližnjega opravljamo, obrekujemo, če mu na dobrem imenu škodujemo! — Pa kdaj bi vse naštel, kaj je krivo in ostro. Z eno besedo: Krivo in ojstro je vse, kedar kdo bližnjemu škodo stori na dobrem imenu, na zdravju, na premoženju, kedar mu pohuj- šanje daje!

In zdaj poglej ljubi moj, v svoje serce, premislimo svoj stan in svoje življenje! Jes se bojim, da je marsikaj bilo do zdaj kri- vega in robatega v tvojem življenji! Morebiti imaš ptuje blago na svoji vesti; morebiti si bližnjega škodoval na zdravju, na dobrem imenu; morebiti si veliko pohujšanja dajal! Kaj je zdaj storiti? — Spovedati se! Dobro, ali s tem še ni popravljeno. Pokoriti se! Dobro,

ali tudi to še ni dovolj. Kaj je še treba? Treba je vse krivice poravnati — ptuje blago poverniti, vso škodo, ki smo jo bližnjemu naredili in vse pohujšanje popraviti, krive pota, napčene družčine, hudobno tovaršijo, slabo znanje popustiti; z eno besedo: v prihodnje krivo pot zapustiti in po pravi poti hoditi, svoje življenje resnično pobojšati!

K takemu popolnoma spreobrnjenju nas tudi sv. Pavelj opominja, ko piše Rimljanom. (13, 12—13.) Odverzimo od sebe dela tame in oblecimo orožje svitlobe! In zopet: Kakor po dnevi pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevoščljivosti!

Hočemo tedaj v tem adventnem času Gospodu res lepo pot pripraviti, ni zadosti, da gore in griče ponižamo, to je: svojih grehov se spovemo; ni zadosti da doline napolnimo, to je: pokoro delamo, se postime in ubogajme dajemo, ampak treba je, da vse ostro, robato pogladimo; to je: storjeno škodo popravimo, s sovražniki se sprijaznimo; da vse krivo poravnamo, to je: da ki smo do zdaj po napčnih potih hodili, jih zdaj zapustimo in zanaprej po pravi poti hodimo! — In glejte to, to je še najbolj potrebno; v tem se pobojšanje najbolje spozna in tudi očitno pokaže!

Ti si se pobojšal, če zdaj ne kolneš več; ki si bil pred tega vaje! Ti si se pobojšal, če zdaj raje v cerkev hodiš in moliš, ki si bil popred len. Ti si se pobojšal, ki zdaj ne hodiš v gostilnico, kjer si se popred velikokrat upijal; če ne pokusiš več strupene pijače ali le za potrebo, ki ti je popred večkrat pamet in zdravje in gnado vzela. Ti si se pobojšala, če ne hodiš več po kerčmah in plesih; če se po noči ne pomenkvaš in ne odpiriš več, če se ne nastavljaš in z nespodobno nošo več pohujšanja ne daješ! Ti si se pobojšal, če si sovražniku odpustil, mu roko in besedo dal. Ti si se pobojšala, če malo govoriš in le dobro od bližnjega.

Zares pobojšal se je tedaj le tisti, kdor je popravil ali vsaj želi popraviti bližnjemu storjeno škodo in ki je zapustil prejšnje krive pota in grešne nevarnosti. Kjer pa tega ni, tam se tudi o pobojšanju govoriti ne more!

Kakor je pa to pobojšanje neobhodno potrebno, če se hočemo z Bogom spraviti in z Jezusom pri sv. obhajilu se skleniti, tako je pa tudi silno težavno; toliko težavnejši, kolikor dalj je kdo po krivih potih hodil, kolikor več robatega je storil! In to je čisto naravno. — Krivo drevesce se da še poravnati; staro drevo se raje ulomi. Kdor je kakega greha od mladega, več let že navajen, tak se prav težko, — malokdaj pobojša. Saj pravi pregovor: Stara navada železna srajca! In prerok Jeremija piše (13, 23.) Če more zamorec svojo kožo spremeniti in leopard svoje lise, tako bote tudi vi dobro delali, ki ste se hudega navadili!

In to pobojšanje je najtežji pri preklinjevalcih, nečistnikih in pijancih, še posebno zato, ker se to tri grešne navade večidel skup.

— Taki hodijo sicer k spovedi, pa so po spovedi ravno taki zamorci, kot pred. Podobni so kralju Faraonu, ki je vsakikrat poboljšanje obljubil, pa nobenkrat spolnil; tako, da je nazadnje v rupečem morju svoj konec našel.

Preklinjevalec obljubi, da bo kletev pustil, pa še tisti dan zopet preklinja. — Pijanec obeta, da se ne bo več vpijanil, pa se zopet naleze pervikrat, ko zraven pride. Nečistniki obetajo nečistost pustiti, pa hitro zopet grešijo, ko zopet skupaj pridejo. — Duhoven, ki je v neki bolnišnici bil postavljen za dušnega vodnika, je pravil, da so enkrat neko žensko v bolnišnico pripeljali, ki je s svojim razuzdanim življenjem prav nagnjusno in nesramno bolezen si nategnila. Veliko je terpela; komaj so jo še ozdravili. Koliko je v tej bolezni obetala, da bo pregrešno življenje za vselej pustila, če jej Bog še enkrat zdravje da! Bog jej je tudi res zdravje dal; ali ona obljube ni držala. Komaj so jo iz bolnišnice spustili, je hitro šla na staro pot nazaj, katero je popred hodila. En teden potem, ko so jo izpustili, jo že bolnišnični duhoven sreča z nekim vojakom pod pazduho. En mesec potem jo pa tudi zopet pripeljejo v bolnišnico nazaj še hujše bolno kot pred. In zdaj ni prišla več iz bolnišnice. Umerla je za ostudno boleznijo. To naredi stara grešna navada. Navadni grešnik čuti strašno butaro in težo svojega greha — bi se ga tudi rad znebil, pa se ga skoraj ne more. Ustaja in ustaja, pa zopet nazaj pade, tako dolgo, da za zmiraj obleži. Ker le obeta in obeta, poboljša pa se nikdar, ga nazadnje Bog zapusti in tako v terdovratnosti živi in umerje. Spolnuje se nad takimi strašna kazen božja, katero je zažugal pri Izaiju preroku: Oslepi temu ljudstvu serce, in zamaši mu ušesa in zatisni mu oči, da kje ne vidi s svojimi očmi, in ne sliši s svojimi ušesi in ne čuti s svojim srcem in se ne spreoberne in ga ne ozdravim (Iz. 6, 10.)

Sklep.

Kdor je tedaj krive poti vaju — se težko, težko poboljša in spreoberne! Vendar pa ni nemogoče z božjo pomočjo, če kdo le v resnici hoče; zakaj Bog je blizu njim, ki ga kličejo. Pri Bogu je pomoč. Ali kaj, ker je ravno taki grešniki ne iščejo! Le pri Bogu, pri sv. zakramentih je zdravilo za take grešnike, ali ravno teh se najbolj ogibajo. Tudi od takih velja, kar je Janez kerstnik terdovratnim judom in farizejem zaklical: V sredi med vami stoji, pa ga ne poznate! Jes te ne morem iz grehov, iz grešne navade izleči — to zamore le Odrešenik storiti; pa kako bo storil, če te blizu ni. On je tisti, ki ti zamore butaro grehov odvzeti, saj je rekel: Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obloženi — in vas bom pokrepčal. — Obložen si tako z grehi pa ne prideš, kako se bodeš potlej poboljšal? O ko bi hotli taki k Jezusu priti, večkrat sv. zakramente prejemati, gotovo bi se pogubljenja rešili in zveličali! Bog

bi jim dal gnado, da bi največi zapreke premagali, da bi tudi železno srajco slekli, zamorsko kožo oprali, svoje lise odpravili!

Toraj serčnost in zaupanje! Marsikter je morebiti danes tukaj, ki že več let zdihuje pod kakošno grešno navado! marsikter je že od mladega v kletvini, 10 let v nečistosti, 20 let v pijanosti zapopaden. Kaj je storiti? Kaj družega kakor konec! Ja, revni grešnik, uboga grešnica! stori že enkrat konec grehu, nečistosti, kletvini, pijanosti, stori konec ti, če ne ga bo Bog naredil. Stori konec, ko bi bilo še tako težko! Enkrat mora biti, kolikor pred toliko ložej! Če te oko, roka ali noga pohujša, odsekaj in verzi od sebe, bolje ti je iti z enim očesom, z eno roko ali nogo v nebesa, kakor z obema pogubljenemu biti! Toraj še enkrat! Vstani od greha, pusti greh, stori konec pregrehi zdaj ko te Bog še čaka, če ne bo Bog storil konec, ko pokora ne bo več mogoča. Amen.

IV. adventna nedelja.

„Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodu. — Vse človeštvo bo videlo zveličanje božje.“ (Luk. 3, 6.)

V v o d.

Glas vpijočega v puščavi. Pripravite pot Gospodu, revne storite njegove steze; vsaka dolina naj se napolni, in vsaka gora in vsak grič naj se poniža; in kar je krivega, bodi ravno, kar je ojstrega, naj bodo gladke pota! — S temi besedami sv. Janeza Kerstnika sem vas ta adventni čas k pokori in poboljšanju opominjal in vas tako napeljeval, Gospodu našemu in Odrešeniku Jezusu Kristusu lepo in ravno pot pripraviti v svoje serca in tako pripravljeni čakati družega njegovega adventa k sodbi! — Pravil sem vam prvo adventno nedeljo, kako se gore in griči ponižajo in odpravijo, namreč z dobro natančno in čisto spovedjo; drugo nedeljo sem vam razkladal, kako se doline napolnijo in zasujejo; če namreč za storjene grehe resnično pokoro delamo in če zamujeno z dobrimi deli in večji gorečnostjo v prihodnje nadomestimo; danes teden sem kazal, kako se krivo poravna in ojstro pogladi: če namreč storjeno škodo popravimo, ptuje blago povernemo, pohujšanje z lepim zgledom kolikor mogoče poravnamo, če krive pota, hudobne tovaršije, slabo znanje zapustimo in zanaprej po pravi in ravni poti hodimo, da zanaprej kakor po dnevu pošteno živimo, ne v požrešnosti in pijanosti; ne v nečistosti in nesramnosti; ne v kregu in nevoščljivosti, ampak da oblečemo našega Gospoda Jezusa Kristusa!

S sv. Janezom sem vam klical: Delajte pokoro, nebeško kraljestvo je blizu, čas našega odhoda ni morebiti več daleč, pripravite

se z vrednim prejemanjem sv. zakramentov na sv. Božič na njegovo rojstvo, da bote tako pripravljeni tudi na drugi njegov prihod k sodbi! Tako sem klical, vpil, opominjal in vabil! — In kaj sem opravil?

Godilo se mi je, kakor nekdaš sv. Janezu Kerstniku. Veliko jih je prišlo, ki so ga poslušali in njegove opominjevanja k pokori tudi spolnovali; nekteri drugi so ga pač poslušali, pa ga niso ubogali; nekterih pa še clo blizo ni bilo. Teh treh sort ljudje so še dandanešnje na svetu in sem jih tudi jes ta advent pri vas našel: So namreč

1. taki, ki so glas vpijočega poslušali in ubogali,

2. taki, ki so ga sicer poslušali, pa ga niso ubogali,

3. pa še celo taki, ki tega glasu še slišati niso hotli. — Med ktere teh treh sort se šteješ ti, ljubi brat, ljuba sestra v Kristusu, to hočemo zdaj pogledati in preiskati! Bog nam pa daj k temu svojo pomoč!

Razlaga.

1. Ko je sv. Janez Kerstnik na božje povelje v petnajstem letu cesarstva cesarja Tiberija začel ob jordanski strani kerst pokore oznanovati in kerščevali (Luk. 3, 3.) so hiteli k njemu prebivalci iz Jeruzalema in iz vse Judeje in jordanske strani in tisti, ki so se obtožili svojih grehov so bili od Janeza kerščeni v reki Jordan. (Mat. 3, 5—6.)

Ravno tako se je godilo ta advent tudi pri nas. Ko smo vam oznanili sv. adventni čas, ko smo s prvo adventno nedeljo začeli vsaki dan ob petih k svitnim mešam shajati se, ste veselo in radi prihajali od vseh strani in vasi, tudi eno uro daleč, da ste poslušali glas vpijočega v puščavi, glas svojih dušnih pastirjev, Janezovih naslednikov, in Kristusovih namestnikov; pa ne samo poslušali ste zvesto ta glas, tudi k sercu ste si vzeli njegove besede in storili ste po njegovem opominjevanju! — Lepo je bilo videti, kako ste v obilnem številu obhajali vsaki dan spovednice in tam s pomočjo svojega spovednika poniževali in odpravljali gore in griče, velike in male grehe, težko butaro svojega zadolženja. Mnogi zmed vas ste ne le cerkveni post zvesto držali, ampak še sami kak post radovoljno prevzeli, ste se hrupa in posvetnega veselja zderževali; prepričan sem in za gotovo vem, da so marsikteri zmed vas ptuje blago povernili, škodo popravili, sovražnikom iz serca odpustili, s svojimi nasprotniki se spravili in sprijaznili; da so marsikteri slabo pregrešno znanje opustili in da tudi v prihodnjic žele in si prizadevati hočejo pohujšanje popraviti in grešne navade z božjo pomočjo odložiti!

Kaj hočemo od vas reči, ki ste glas vpijočega poslušali, pa tudi po njegovih besedah Gospodu lepo pot pripravili, ki ste se ta advent spreobrnili in poboljšali in tudi zanaprej terdno voljo, resničen sklep imate po pravi poti hoditi, in Boga radovoljno nič več

ne žaliti? Kaj hočem od vas reči? O blagor vam; srečni ste! Zdobili ste zopet tisti mir, katerega svet ne more dati; tisti mir, katerega je Jezus s svojim rojstvom na svet prinesel in so ga sveti večer angelji oznanovali! Ja mir vam bodi ljubi moji poslušalci dobre svete volje, ki ste poslušali in ubogali moj glas ta adventni čas! Ker ste Gospodu lepo pot v svoja serca pripravili, ker ste Jezusa vredno pri sv. obhajilu prejeli, ste skrivnostno njegovo rojstvo v svojem sercu obhajali; ste zares videli zveličanje božje, ker ste Zveličarja samega v svoje serce vzeli, ste postali deležni njegovega odrešenja in bote tudi enkrat gotovo deležni njegovega zveličanja v nebesih, če svojim sklepom in zdaj storjenim obljubam zvesti ostanete. Ja vse človeštvo bo videlo zveličanje božje, to je, vsi tisti kristjani, ki so Gospodu s pravo pokoro pot v svoje serca pripravili, bodo že tukaj deležni njegovega odrešenja, tam pa enkrat večnega zveličanja!

2. Sv. Janez Kerstnik je pa imel tudi takih poslušalcev, ki so ga sicer poslušali, ali po njegovih naukih niso hotli storiti in živeti. Bilo je med poslušalci tudi mnogo farizejev in seducejev, ki so ga le iz radovednosti poslušali in nekteri zmed njih se tudi od Janeza na videz kerstiti dali. Takim je grozil in rekel: Gadja rodovina, kačji zarod, kdo vam je pokazal bežati pred prihodnjo jezo; storite vreden sad pokore, zakaj sekira je že na korenino drevsom nastavljena. Vsako drevo tedaj, ktero ne stori dobrega sadu, bo posekano in v ogenj verženo. Odrešenik ima vevnico v svoji roki in bo očital svoje gumno, in bo spravil svojo pšenico v žitnico, pleve pa bo sežgal z neugasljivim ognjem (Mat. 3, 7—13.) — Tudi Herodež je Janeza rad poslušal, je tudi marsikaj storil, kar je od njega slišal; ali poglavitne reči ni hotel storiti, da bi bil od sebe djāl ženo svojega brata. (Mark. 7, 18—20.)

Takih poslušalcev se tudi dandanešnje ne manjka in bojim se, da sem tudi jes ta advent take pred seboj imel; poslušalce namreč, ki so sicer nauke in opominjevanja poslušat hodili, pa niso ubogali, ali pa so le nekaj, na pol, in po verh, brez prave resnobe in terdnega naprejšvetja storili! — Veliko jih je hodilo ta advent poslušat glas vpijočega v puščavi, pa nekteri so le iz radovednosti, iz navade hodili, in si niso naukov k sercu vzeli. Klical sem jih k spovedi, pa jih do danes še ni bilo blizo; opominjal sem jih k pokori, pa jo niso hotli nič storiti, si niso nobene prijetnosti odrekli, posta niso držali, vabil sem jih krive pota zapustiti in nerodno življenje popraviti, pa še zmiraj hodijo staro pregrešno pot, še zmiraj hodijo v slabe družbe in še zmiraj imajo nečisto znanje in nesramne shode; — nekteri še zdaj niso ptujega blaga povernili, škode niso popravili! sovražnikom niso odpustili!

Kaj hočem od takih reči? Kaj družega, kot je rekel sv. Janez takim poslušalcem: Kačji zarod, kdo vam je pokazal bežati pred prihodnjo jezo božjo, pred pravično njegovo sodbo, ki morebiti kmalu

pride; zakaj sekira je že nastavljena. Gorje vam, če Gospod zdaj pride, ker niste pripravljeni; djal vas bo v vevnico in ker niste še sadu pokore prinesli, vas bo s plevami vergel v neugasljivi ogenj! Povejte, zakaj vas ni bilo k spovedi? Ali niste mar časa imeli? O za vse drugo se čas dobi, le za spoved časa ni! Ali mar niste nič grešili? Ali ni v vašem sercu nobene gore, nobenega griča? Ali ni nič dolin? Ali je vse ravno in gladko? In zakaj tedaj nočete spovedi opraviti, pokore delati? Zato, ker vam je greh ljubši, ker nočete greha zapustiti. Sem vas klical s besedami sv. Pavla, da je zdaj ura od spanja vstati, pa le še spite v grešnem spanju. Gorje vam, ako Gospod pride ob uri, ko ne bote pripravljeni; brez olja, brez gnade, brez dobrih in spokornih del bote zastonj na nebeske vrata terkali. Gospod vam bo odgovoril: Resnično vam povem, jes vas ne poznam! (Mat. 25, 12.)

(Konec prihodnjič.)

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Dne 15. t. m. so umerli preč. g. Kogl nik Matevž, prošt in dekan v Spodnjem Dravbergi, rojeni dne 12. sept. 1805 v Švabski fari, posvečeni dne 7. avg. 1831. tedaj 77 let stari in zlatomešnik. Dekanijo bode oskerboval č. g. Pucher Viktor, knez. škof. svetovalec in fajmošter v Ljubeličah; faro pa č. g. Čare Jožef, dosedanji provizor v Slov. Pleiberzi. Č. g. Einšpieler And. ml., provizor v Št. Petru pri Grabštanji je dobil faro Slov. Bleiberg in č. g. Waldner Anton kurat na Borštu, faro Reichenfels. Za provizorje gredó č. gg.: Segl Wilh. iz Morič v Kolbnico, Joham Janez od Št. Walburge na Boršt in Klemenčič Anton iz Žabnic v Št. Danijel na Zili. Č. g. Amšelj Janez pride za kaplana v Trebno; dosedanji kaplan č. g. Lutman Mat. gre za dve leti v zavod all' anima v Rim. Č. g. Witzman Ignac, kaplan v nemški Kaplji, je prestavljen v Št. Walburgo in na njegovo mesto pride č. g. Kubica Jožef za kaplana v Kapljo.

Goriška nadškofija. Č. g. Zor Hilarij je šel na Dunaj v zavod sv. Avgušтина, da doverši bogoslovne študije v dosego doktorstva sv. pisma. Č. g. Ferfolja Andrej je premeščen v Kamnje, č. g. Poljšak Alfonz v Komen, č. g. Mesar Andr. v Križ (vipavski), č. g. Kodrič France v Devin, č. g. Kranjc France, semeniški duhoven je prišel v Bolec; vsi kot kaplani. Č. g. Jarec Ivan je prestavljen kot tak v Gorenjo Tribušo; č. g. Gregorčič Šimon postal je vikar v Trenti; č. g. Muravec Ivan, semeniški duhoven je prišel v Kobarid, č. g. Božič Peter pa v Kanal, oba kot kaplana.

Preč. g. Kolavčič Janez Ev. je nastopil župnijo v Solkanu; č. g. Poljšak Jožef je imenovan župnijski oskerbnik v Pervačini; č. g. Kodrič Janez je šel kot kaplan v Šempas. Č. g. Jug Janez je stopil v začasni pokoj; na njegovo mesto je prišel č. g. Rutar Tomaž. Preč. g. Gorjup Štefan, dekan v Visku, je dobil stalni pokoj; njegov naslednik je preč. žl. Posarelli Ferdinand.

Terzaška škofija. Premeščeni so naslednji duhovniki: Čč. gg. Vončina Filip v Skedenj, Skerl Jože na Opčino, Markič Mat. v Dolino, Svetičič Fran v Hrušico, Križaj Jern. v Predloko, Brozovič Vek. v Žmin, Destradi J. novoposveč. v Opertelj, Kočiper Ant. novoposveč. v Brezovico, Klemenc Fr. v Škocian, Rakovec Lovro v Podgorje, Zobac Pet. v Omag, Baci Jur. v Buje; Gabrielič Iv. za oskerbnika v Sv. Ivanac, Dragotin Fabris žup. dekan v Buzeti k sv. Jakobu v Terst za župnika; Jelusič Rajmund v Buzet za oskerbnika župn., Sancin Jož. je postal župnik v Rižanu, Flegar Jož. je postal župnik v Sušnjevici, Prenc Martin za oskerbnika v Kozljak; Žič Nikola v Beršec za duh. pomočnika, Sila Jak. gre za kateheta na c. k. dekliške nemške šole v Trstu, Pančur Fr. v Koper za kateheta. — Umerl je č. g. Brezovar Jože, bivši kaplan Boljuncu županije Dolinske 23. okt. t. l. na sušici. R. I. P.!

Lavantinska škofija. Jazbec Ant. je postal dekan za Marenberg. Čč. gg. Canjker Jak. gre za kaplana v Svičino, Vamberger Anton v Poličane, Vojsk Alois v Ribnico, Purgaj Juri v Dramlje, Potočnik Anton v Čadram. Tamše Valentin je kurat v Köbl, Kolar Vincenc, kaplan k sv. Vidu pri Ponkvi, Leber Fr. kapl. k sv. Ilju pri Turjaku, Geč Franc k sv. Marku pod Ptujem, Slekovec Matevž gre v pokoj. Hrovat Pavelj, kaplan v Koprivnico.

Ljubljanska škofija. Preč. gosp. Jeran Luka je postal stolni kanonik; slava! Č. g. Videmšek Mat. je postal župnik na Osilnici; Primožič Jern. kurat v Vrabčah.

Vabilo.

„Slovenski Prijatelj“ bo izhajal in donašal, kakor letos, tudi leta 1883.

Priloženo bode tudi **kazalo** od **vseh** tečajev.